

Мій осприв — гітара

*До 65-річчя Юрія Павловича Іванова —
викладача Рівненської ДМШ № 1
ім. М. В. Лисенка*

Рівне
видавець
Ю. Кука
2026

УДК 780.8 : 780.614.13 (092)

Г-46

Друкується за ухвалою педагогічної ради
Рівненської дитячої музичної школи № 1 ім. М.В. Лисенка
(протокол № 2 від 28 січня 2026 року)

Рецензенти:

- Т. В. Потапчук** – доктор педагогічних наук, професор
Прикарпатського Національного університету
імені В. Стефаника
- Я. В. Сверлюк** – доктор педагогічних наук, професор, декан
факультету музичного мистецтва Рівненського
державного гуманітарного університету
- В. В. Чекалюк** – доцент Одеської національної музичної
академії ім. А.В. Нежданової, заслужений артист
України, концертмейстер групи контрабасів
Одеського філармонійного оркестру

Мій острів – гітара. До 65-річчя Юрія Павловича Іванова –
викладача Рівненської ДМШ № 1 ім. М. В. Лисенка / Ред.-упоряд.:
Б.Й. Столярчук, А.В. Цимбалюк ; Рівненська дитяча музична
школа № 1 ім. М.В. Лисенка. – Рівне : Ю. Кукса, 2026. – 100 с.

ISBN 978-617-8672-51-5

У даній книзі зібрані матеріали про Іванова Юрія Павловича –
засновника початкової мистецької освіти гри на гітарі в Рівнен-
ській дитячій музичній школі № 1 ім. М.В. Лисенка, спогади його
учнів – нині викладачів цієї школи, продовжувачів його справи у
вихованні молодого покоління музикантів. Видання ілюстроване
світлинами учнів та викладачів школи.

УДК 780.8 : 780.614.13 (092)

© Б.Й. Столярчук, А.В. Цимбалюк, 2026

© Рівненська ДМШ № 1

ISBN 978-617-8672-51-5

ім. М.В. Лисенка, 2026

На струнах життя

Завжди з боєм у серці пишу посмертні спогади: про друзів, колег, митців, з якими в минулому вчився чи працював, чи просто зустрічався у місті. Хотілося писати про них, коли вони були живі, а вчорашні зустрічі не передбачали ніякої біди. А їх з життя пішло чимало: відомих, талановитих. У пам'яті залишились ці прекрасні моменти.

Юрій Іванов – простий хлопець, що народився в невеликому селі на Гощанщині, прожив коротке життя, але пам'ять по собі залишив світлу...

Шлях до музики у нього був не простий. Школа, музична школа, залізничне училище, робота помічником машиніста тепловоза... І лише потім – Рівненське музичне училище, де навчався у прекрасного педагога Михайла Костючка.

Після закінчення училища Юрій Іванов приходить на роботу в Рівненську музичну школу №1 ім. М. В. Лисенка. Тут він не лише навчає дітей гри на гітарі, але й отримавши підтримку колективу, очолює відділ народних інструментів, а ще створює ансамблі (викладачів, учнів, учнів і викладачів, тріо, квартети, оркестр гітаристів). Ці колективи в майбутньому стануть гордістю школи, лауреатами і переможцями конкурсів та фестивалів. Ще одна особливість Юрія Павловича як педагога – вміння прищепити любов до свого інструменту і виховати нових педагогів, які в майбутньому стануть його колегами. Його праця була високо оцінена – грамоти, подяки, стипендія міського голови Володимира Хомка.

Юрій Павлович намагається здійснити свою давню мрію, створити у школі оркестр гітаристів. Потенціал є, сили є, підтримка дирекції та колег є, бажання є. Але є ще сила, яка зупинила його на вершині творчості.

Та чим же він завинив перед цією силою? Своєю щоденною працею, відданим талантом, щедротою своєї душі й серця. Запитую сам у себе і не даю відповіді, й ніхто не зможе відповісти перед Духом Святим і Господом Богом.

Але Юрій Іванов тут, серед нас, у пам'яті його учнів-колег. І щодня відчиняючи двері школи, чую його голосний вигук: «З привітом Іванов!». Він є і нікуди від нас не подівся, він живе у звуках

того інструменту, якому віддав усе своє вміння і талант, служінню музиці, яка колисала його на семи нотах її вічності, й життя теж...

Богдан Столярчук, професор Рівненського державного гуманітарного університету, викладач Рівненської ДМШ № 1 ім. М. В. Лисенка, заслужений діяч мистецтв України

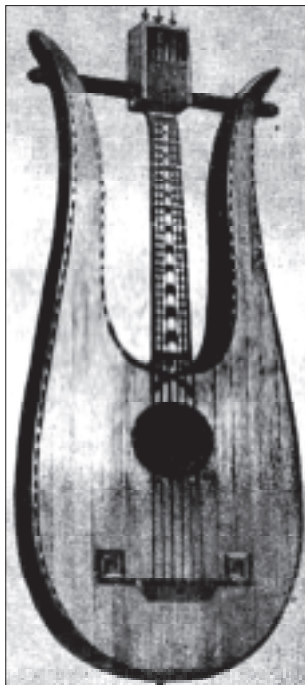
Із історії гітари

Іспанська віуела,
XVII ст.

Гітара (guitara) – струнний щипковий інструмент (від грецького хідара-кіфора) був відомий ще в XIV-XV ст. Сформувалася гітара лишень у XVIII ст. Її попередниками були грецька кіфора, ліра, лютня, іспанська віуела, італійська віола.

У середині XIV ст. в Європу із Сходу була завезена лютня. Вона складалась із випуклого низу та плоского верху, мала до 24 струн. Грали на ній, захиплюючи струни пальцями. У XVI-XVII ст. в Іспа-

Гітара-ліра, кін. XIII ст. –
поч. XX ст.

нії широке розповсюдження отримала віуела. Зовнішній вигляд подібний до сучасної гітари, мала шість струн.

Наприкінці XVI – на початку XVII ст. п'ятиструнна іспанська гітара витіснила віуелу. П'ята струна встановила квартовий стрій гітари. В Європі гітара витіснила лютню, але залишила теорбу, як

басову різномовність акомпануючого інструмента. У кінці XVIII ст. з'явилась шести-струнна гітара, яка отримала назву «класична».

У XVIII-XIX ст. у Франції в практику ввели семиструнну гітару квартового строю, але безуспішно. У той же час створювались арфо-гітари, гітариліра, але жоден із цих видів не прижився.

На початку XIX ст. з'явилися шестиструнні терцові квартгітари, які настроювалися на малу терцію або чисту кварту вище звичайних гітар. Її вперше використав в ансамблях італійський гітарист **Мауро Джуліані**.

Мауро Джуліані

Паскуаль Гальяні

Із італійських гітаристів XIX ст. найбільш значимою фігурою є **Паскуаль Гальяні**. У відкритих концертах він не виступав, а насолоджував слух оркестрантів співом і грою на гітарі. Він написав етюди для гітари, які швидше можна назвати «Школою для гітари», ніж етюди в сучасному розумінні. Цей навчальний посібник вміщує матеріали початкового навчання у вигляді акордів, маленьких п'єс і вправ фігураційних пасажів, рекомендованих для їх проходження під керівництвом педагога. П. Гальяні показує лише зразки застосування аплікатури у складних випадках, враховуючи,

Луїза Валькер

що з легкими учень справить-ся самостійно. П. Гальяні – прихильник широкого використання всього діапазону звучання гітари, особливу увагу він приділяв гри в позиціях.

Австрійська гітаристка **Луїза Валькер** народилася 1912 року, музичну освіту отримала у Відні, навчалась у професора Йозефа Зута. В її репертуарі були твори віденських авторів. Також в Австрії широко відома гітаристка **Лоліта Тагор**.

Аргентинська гітаристка **Марія Луїза Анідо** (1936 р.н.), як і Андрес Сеговія, представниця гітарної школи Ф. Тар-

регі. Навчалась гри на гітарі у М. Льобета, була професоркою гітарної гри в консерваторії Буенос-Айреса в Аргентині. Вона відома не лише як виконавиця, а й як талановита композиторка (твори «Північний вітер», «Танець індіців»). Її виконання вирізняється музикальністю тембрових окрас, блискучою технікою.

У цей період почали створюватися джаз-оркестри, в яких застосовувалися різновидності гавайської гітари і джаз-гітари.

Гавайська гітара, як і класична, звучить октавою нижче написаних нот. Грають на ній сидючи, тримаючи інструмент долілиць на колінах. Розповсюдженням прийомом гри на гавайських гітарах є *glissando* і *vibrato*. Джаз-гітара в основному використовується як акомпанемент. У середині XVIII ст. Європа була захоплена італійським оперним мистецтвом, гітара також не була винятком. Для неї писали **Луїджі Боккеріні** (1743 – 1809), **Антон Діабеллі** (1781 – 1858), **Ніколо Паганіні** (1782 – 1810), останній був прекрасним гітаристом, одночасно віртуозно грав на скрипці.

Талановитим гітаристом-віртуозом був **Мауро Джуліані** (1801 – 1828). Його учні італійський гітарист **Луїджі Лоньяні** (1790 – 1877), **Фернандіно Карулі** (1770 – 1841), **Маттео Каркассі** (1792 –

1853), **Марк Цані де Ферранті** (1800 – 1887) – усі вони були виконавці-віртуози, педагоги, автори шкіл для гітари. Видатним виконавцем початку ХІХ ст. і композитором був іспанський гітарист **Фернандо Сор** (1779 – 1839). У своїх творах він трактує гітару, як поліфонічний інструмент.

Популярною є школа гри на гітарі **Діонісіо Агуадо** (1784 – 1849), як гітариста в класах Мадридської консерваторії.

Засновником нової іспанської музики став композитор-піаніст **Ісаак Альбеніс** (1860 – 1909). В його фортепіанних творах «Гранаде» і «Легенда» знайшла своє відображення гітарна основа.

У відродженні гітари чільне місце належить іспанцю **Франческо Таррега-Ейнсеа** (1852 – 1909). Він використав гру нігтем, отримавши різке звучання, різні штрихи, застосування великого і малого *barre* – це положення лівої руки при грі на гітарі, коли вказівний палець притискує одразу всі струни (велике) і мале *barre* – по одному і тому ж ладу. Його талановиті учні, відомі гітаристи-виконавці, педагоги написали багато п'єс. Це **М. Льобет** (1878 – 1938), **Е. Пухоль** (1886 – 1980), **Д. Прат** (1886 – 1944), **Даніель Фортеа** (1878 – 1953), **І. Лелуш** (1876 – ?). Іспанський композитор **Мануель де Фалья** написав декілька творів для гітари, зокрема «*Номепаје*», присвячений пам'яті К. Дебюссі.

Визначним іспанським гітаристом є **Андрес Сеговія** (1894 – ?). Він надавав увагу звучанню гітари, її колоритним можливостям, виробив індивідуальну аплікатуру, особливо в гамах. Музикант писав: «Я гордий тим, що завдячуючи моєму мистецтву в більшості консерваторій і музичних училищ світу введені класи класичної гітари. Нині концертне майбутнє гітари забезпечене».

Фернандо Сор

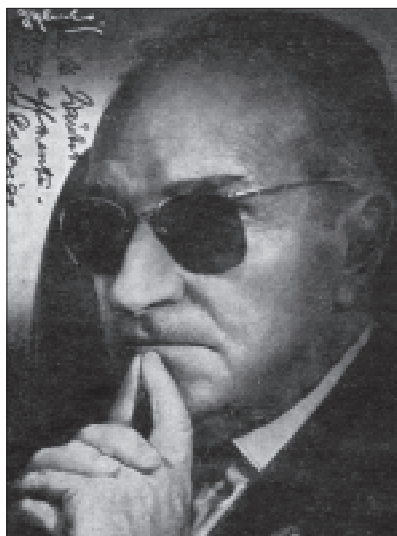
Андрес Сеговія

ся в Америці – туди переїхали біженці з Європи і місцеві музиканти. Значний внесок зробив бразильський композитор **Ейтор Вілла Лобос**, мексиканський композитор **Мануель Понсе** (1882-1948). У Буенос-Айресе функціонує відділення італійської музико-видавничої фірми «Рікорди».

Хоакін Родріго нар. 22 листопада 1901 р. в м. Сагунто (Валенсія, Іспанія). Він очолював кафедру «Лануель де Фальє» в Мадридському університеті. Автор твору «Аранхуеський концерт для гітари», двох концертів «Концерт-мадрігал» для двох гітар з оркестром і «Андалуського концерту для чотирьох гітар з оркестром».

Центром гітарного мистецтва в Іспанії є Барселона, тут діє гітарне товариство, працюють найкращі гітарні майстри **І. Флета**, **С. Родрігес** і багато ін. Є у іспанців особливий вид гітарного мистецтва – гра «фламенко» – сплав різноманітних музичних інтонацій і ритмів народів, які живуть в Іспанії, зокрема циганський фольклор. Першим професійним фламенкістом був віртуоз-циган **Рамон Монтойя**. Він вніс нові ритми, гармонію, технічні прийоми.

На початку ХХ ст. гітарне мистецтво почало розвивати-

Хоакін Родріго

Гітарне мистецтво Бельгії пов'язане з іменем іспанської гітариста **Н. Альфонсо** (1913).

У Парижі знамениту Академію гітари організував **Жильбер Імбар**, який володів магазином з продажу гітар, він також видавав музичний журнал «Гітара і музика». Далеко за межами країни відомий французький дует гітаристів **І. Престі** (1924) і **А. Гогонія** (1929).

Провідними гітаристами Англії є **Д. Брим** (1933) і **Д. Вільямс** (1941). Останній в концертах грає на лютні, виконує твори композиторів XVI і XVII ст.

У розвитку гітарного мистецтва велику роль відіграє міжнародний конкурс в Женеві (1956), де вперше поряд із піаністами і вокалістами брали участь і гітаристи. Лауреатами стали іспанські виконавці **М. Кубедо** і **А. Мембрадо**.

У 1955 р. у Варшаві на Всесвітньому фестивалі молоді і студентів переміг угорський гітарист **Ласло Сендрей-Керпет**.

Гітаристи в Україні

Аліна Леонідівна БОЙКО – українська гітаристка, композиторка та музичний педагог. Народилася 24 січня 1966 р. у Києві. У 1986 р. закінчила Київське державне музучилище ім. Р.М. Глієра, а 1994 р. – Львівський вищий державний музичний інститут ім. М.В. Лисенка. Член Президії (з 2000) та заступник Голови (з 2006) Асоціації гітаристів Національної всеукраїнської музичної спілки (НВМС). З 2007 р. – заступниця голови Київської міської організації НВМС. Працює педагогом класу гітари у дитячій музичній школі м. Києва, має

Аліна Бойко

звання «викладач-методист». У 1991-1993 рр. – завідувачка відділу народних інструментів київської ДМШ №37. У 1994-1995 рр. – викладала у КДВМУ ім. Р.М. Глієра. Учні та ансамбль гітаристів під її керівництвом є постійними учасниками київських міських концертів, переможцями міських і республіканських конкурсів.

Лео (Левко) ВІТОШИНСЬКИЙ, нар. 23 червня 1941 р. у Відні – австрійський гітарист і педагог, українець за походженням. У 1964 р. – професор Вищої музичної школи в Граці (1980-1988 рр. – проректор). Перший виконавець творів європейських композиторів, зокрема «Думки» Р. Лойкайфа на українські теми. У 1984, 1990-1995 рр. щороку гастролював в Україні. Лауреат міжнародного конкурсу гітаристів в Александрії (Італія, 1968).

Володимир Доценко

спілки, член асоціації гітаристів НВМС. У 1995 р. успішно закінчила КДМУ ім. Р.М. Глієра, а в 2000 р. – НМАУ ім. П.І. Чайковського по класу гітари (фах М.П. Михайленко, диригування народний артист України, проф. А.Г. Власенко), отримавши диплом магістра з відзнакою. З 2003 р. – викладач КМАМ ім. Р.М. Глієра. У 2020 р. захистила дисертацію на тему «Творча складова технології

Володимир Ігорович ДОЦЕНКО – професор Харківського університету мистецтв ім. І.П. Котляревського. У 1995 р. відкрив клас гітари у Харківській середній спеціальній музичній школі. Член Асоціації гітаристів України.

Олена Олегівна ДРОЗДОВА – кандидат мистецтвознавства, доцент кафедри виконавських дисциплін №2 Київської муніципальної академії музики ім. Р.М. Глієра, лауреат міжнародного конкурсу, член Національної всеукраїнської музичної

гітарного виконавського мистецтва» (науковий керівник – академік М.А. Давидов). Захист відбувся в Одеській національній музичній академії імені А.В. Нежданової. Багаторазово брала участь в наукових українських та міжнародних конференціях, була учасником різноманітних концертних програм, як сольних, так і у складі різних оркестрів та ансамблів, зокрема: з камерним оркестром «Arci» і відомим скрипалем О. Гороховим у складі симфонічного оркестру під керівництвом А. Власенко, фестивалів і конкурсах. З 1993 р.

Олена Дроздова

– викладач. Має велику кількість учнів-лауреатів перших та гран-

прі премій міжнародних і всеукраїнських конкурсів, яскравих випускників. Активно займається методичною діяльністю, а саме читає лекції на курсах підвищення професійної кваліфікації та міжнародних конкурсах, дає майстер-класи. Є членом журі всеукраїнських та міжнародних конкурсів.

Вікторія Жадько

Вікторія Анатоліївна ЖАДЬКО, нар. 23 серпня 1967 р. у Києві. У 1991 р. закінчила Київську державну консерваторію (клас гітари М. Давидова, клас диригування А. Власенка). Заслужена артистка України,

лауреатка Міжнародних конкурсів диригентів ім. К. Кондрашина (Амстердам, 1994, 3 премія), імені Г. Фіттельберга у м. Катовіце (Польща, 1995, I премія). Професорка Київського національного університету культури і мистецтв.

Тимур Павлович ІВАННІКОВ – лауреат міжнародних конкурсів, доктор мистецтвознавства, завідувач кафедри теорії та історії музичного виконавства Національної музичної академії України (м. Київ), український музикознавець, гітарист, доктор мистецтвознавства, доцент. Народився у 1980 р. в Донецьку. Походить із музичної родини, його батько був гітаристом і композитором. Закінчив Донецьку музичну академію в 2003 р. У 2006 р. завершив асистентуру-стажування. Навчався у класі професора В. Івка. Поєднує виконавську діяльність гітариста з науковою роботою. Є представником донецької гітарної школи. Лауреат міжнародних конкурсів. Кандидат мистецтвознавства (2012 р.). Доктор мистецтвознавства (2018 р.). Автор монографії «Гітарне мистецтво ХХ століття як феномен творчості». Працює у Національній музичній академії України (Київ). Переможець конкурсу

Тимур Іванніков

«Молодий вчений року» (Донецьк). Голова журі Всеукраїнського фестивалю-конкурсу виконавців на класичній гітарі «Гітаріада» (2024).

Іван КОСИНЕЦЬ – український гітарист, лауреат міжнародних конкурсів, доктор мистецтва. Веде активну концертну діяльність як соліст і учасник ансамблів, поєднуючи виконавську майстерність із педагогічною і науковою діяльністю. Доцент, завідувач кафедри музичного мистецтва Волинського НУ ім. Лесі Українки, викладач кафедри народних інструментів Одеської національної музичної академії ім. А.В. Нежданової. Керівник Всеукраїнського творчого проєкту «Мистецька платформа». Автор аранжувань для гітари соло і ансамблів різних складів. Його учні – лауреати міжнародних і всеукраїнських мистецьких конкурсів. Бере участь у роботі журі міжнародних і всеукраїнських конкурсів. Член Асоціації гітаристів України НВМС.

Олександр Володимирович МАЛЬКЕВИЧ-ХОДАКОВСЬКИЙ.
У 1981 р. – засновник і педагог класу гітари в Житомирському

Іван Косинець

Олександр
Малькевич-Ходаковський

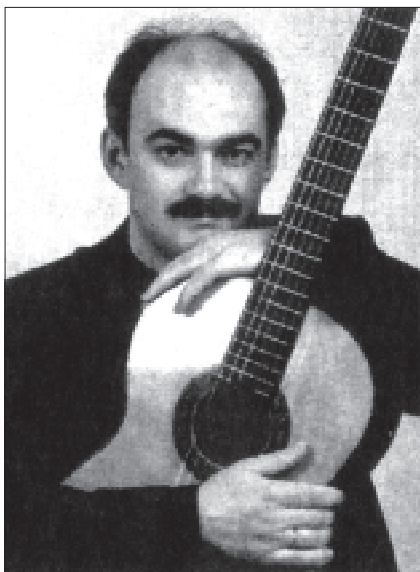
музучилищі ім. В.С. Косенка. Учень відомого в Україні педагога-гітариста **Віталія Петрова**. Засновник класу гітари в Житомирській ДМШ № 3. Голова асоціації гітари обласного відділення НВМС, лауреат міжнародних конкурсів.

Микола Михайленко

Микола Петрович **МИХАЙЛЕНКО**, нар. 14 грудня 1952 р. у м. Маріуполь Донецької обл. – гітарист, педагог. Кандидат мистецтвознавства (2011), доцент (2001). Лауреат Всеукраїнського конкурсу виконавців на народних інструментах (Київ, 1977). Закінчив Київську консерваторію (1980; кл. Я. Пухальського) та асистентура-стажування при ній (1983; кл. викл. Ю. Алексика, М. Шелеста), де від 1979 р. й викладає (нині – Національна музична академія України): від 2006 р. – в. о. професора кафедри народних інструментів. У його репертуарі – музика різних епох і стилів. Працював з М. Кондратюком, С. Кудряшовим, Н. Петренко-Матвійчук, К. Столяром, В. Тимохіним. Гастролював у Польщі, Німеччині, Угорщині, США, Франції, Нідерландах. Автор посібника «Довідник гітариста» (1998, співавтор), «Методика викладання гри на шестиструнній гітарі» (2003), «Методологія виконавської майстерності гітариста» (2007). Серед його учнів – Г. Васильєв, В. Жадько, В. Козирець, А. Остапенко.

Андрій Дмитрович ОСТАПЕНКО, нар. 28 липня 1975 р. у Харкові. Артист Національної філармонії України, заслужений артист України.

Андрій Остапенко

Володимир Панюс

Володимир Володимирович ПАНЮС. Народився у м. Хуст Закарпатської області в сім'ї музикантів і хореографів. Після закінчення музучилища, навчався в Донецькій музичній академії, у кл. проф. В.М. Івка і ст. викл. Д.О. Білодіда. Лауреат всеукраїнських і міжнародних конкурсів, відіграв багато сольних концертів, брав участь у міжнародних гітарних фестивалях. Через російське вторгнення в 2014 р. змушений був залишити навчання в Донецьку, і останні два роки навчався у Львівській національній музичній академії ім. М.В. Лисенка. Нині працює в Львівському коледжі культури і мистецтв, має власну студію гри на класичній гітарі. З 2020 р. почав випуск власних збірок з аранжуваннями і авторськими творами для класичної гітари. За 5 років випустив 10 збірок, нині працює над 11 і 12 випусками. Організатор і член журі багатьох всеукраїнських конкурсів і фестивалів гітарної музики.

Микола Вікторович ПОРЦЕВ, нар. 22 грудня 1984 р. З 1996 р. навчався в Луцькій дитячій музичній школі №1 (кл. гітари викладача В.В. Міщеніна). У 2000 р. вступив до Волинського училища культури і мистецтв (викл.-методист В.В. Міщеніна), у 2004 р. – на кафед-

Микола Порцев

ру естради Інституту мистецтв Рівненського державного гуманітарного університету (кл. викл. Ю.М. Стасюка), у 2008 р. закінчив магістратуру Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв (кер. – доктор мистецтвознавства, професор О.А. Зосім). Від 2002 р. – викл. Луцької ДМШ № 1 ім. Т.Г. Шевченка. Лауреат II Міжнародного конкурсу «Шоу Західний регіон» (м. Рівне 2009) і конкурсу методичних робіт «Золотий Орфей» (м. Дніпро, 2016).

Юрій Володимирович РАДЗЕЦЬКИЙ – старший викладач-методист вищої категорії Дніпропетровської академії музики з 40-річним педагогічним стажем. Голова Дніпропетровської асоціації гітаристів Національної всеукраїнської музичної спілки. Нагороджений почесною грамотою міністерства культури України. Член Національної спілки журналістів України. Автор і ведучий циклу музичних програм «Академія гітари». Дніпропетровської обласної державної телерадіокомпанії. Лауреат Всеукраїнського конкурсу «Нові імена», в номінації «Класична музика» (Перша премія, Київ, 1989). Компо-

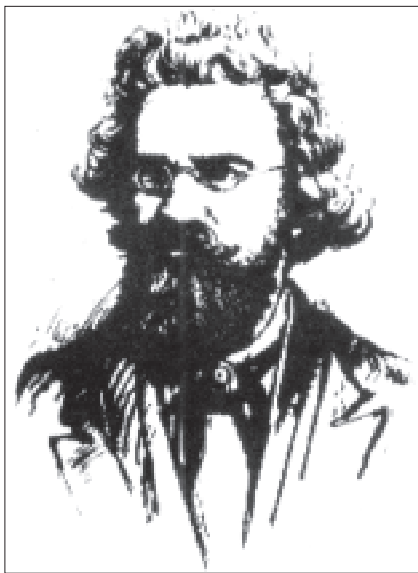

Юрій Радзецький

зитор. Сюїта Юрія Радзецького «Учитель Танців» була обов'язковим твором на Міжнародному конкурсі гітаристів Національної філармонії України (Київ, 2011). Як виконавець виступав в Україні, Німеччині, Ізраїлі й багатьох інших країнах. Нагороджений почесною грамотою Міністерства культури України. У 1984 р. закінчив Дніпровське музичне училище (кл. викл. В.С. Пікінера), в 1994 р. – Харківську Національну академію культури і мистецтв (кл. викл. В.К. Петрова), в 2005 р. – магістратуру Харківського державного університету мистецтв ім. І.П. Котляревського (кл. викл., професора, заслуженого артиста України В.І. Доценка, науковий керівник – заслужений діяч мистецтв України, професор Г.І. Ігнатенко). З 1982 р. – викладач класу гітари в дитячій музичній школі № 11 м. Дніпро, з 1993 р. – викладач Дніпровського музичного училища, у 1998–2005 рр. – голова ПЦК «Народні інструменти». Від 2004 р. працює у Дніпровській державній консерваторії (з 2016 р. – Дніпровська академія музики). Неодноразово працював головою журі Всеукраїнського фестивалю конкурсу «Гітаріада».

Марк Данилович СОКОЛОВСЬКИЙ (25 квітня (17 травня) 1818 р., с. Погребище, нині місто у Вінницькій обл. – 25 грудня 1883 р. (6 січня 1884 р.), Вільно, нині м. Вільнюс) – український гітарист-віртуоз. Грав на шестиструнній гітарі (гри навчався самостійно за підручниками).

Із перших виступів у 1841 р. в Житомирі й Києві почалися його триумфальні гастролі столицями Європи. Він зажив слави найкращого гітариста свого часу. Останній виступ відбувся у 1877 році. Після того Марк Соколовський оселився у Вільнюсі і зайнявся педагогічною роботою.

Марк Соколовський

Вікторія Сологуб

Вікторія Даріївна СОЛОГУБ – українська гітаристка, лауреат міжнародних і всеукраїнських конкурсів, завідувачка науково-творчої лабораторії гітарного мистецтва Відокремленого підрозділу «Миколаївська філія Київського національного університету культури і мистецтв», доцент кафедри музичного мистецтва, викладач-методист вищої категорії спеціальності «Музичне мистецтво» освітньо-професійної програми «Інструментальне мистецтво. Гітара» Миколаївського фахо-

вого коледжу культури і мистецтв, кандидат педагогічних наук.

Художній керівник «Classic gUitAr quARTet», ансамблю «CLASSIC GUITAR» і молодіжного гітарного камерного оркестру ВП «МФ КНУ-КіМ» та МККМ. Авторка і арт-директорка Міжнародного фестивалю «VIVAT GUITARA!», Всеукраїнських освітньо-мистецьких проєктів «GUITAR CORPORATION», «Музичний форум», «Музична платформа».

Олексій ТЕРНОВИЙ – український гітарист, лютніст, лауреат міжнародних та всеукраїнських конкурсів.

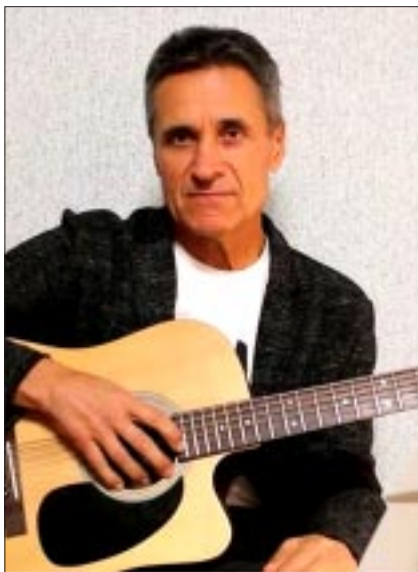

Олексій Терновий

У 2023 р. закінчив магістратуру Дніпровської державної академії музики. З 2021 р. викладає класичну гітару в цьому ж виші. В 2023 р. зусиллями викладача академії, композитора-гітариста Ю.В. Радзецького та в. о. ректора академії Ю.М. Новікова було придбано ренесансну лютню, яку Олексій Терновий освоїв і почав викладати гру на ній з 2024 р.

З 2025 р. – творчий аспірант Дніпровської академії музики. Член журі Міжнародного конкурсу «DniProFolk» в 2024, 2025 роках і Всеукраїнського фестивалю-конкурсу «Гітаріада» (2024). Член Дніпровського обласного відділення Національної всеукраїнської музичної спілки.

Костянтин Анатолійович ЧЕЧЕНЯ, нар. 1 червня 1959 р. у Києві – український гітарист, композитор, педагог, музично-громадський діяч, мультиінструменталіст, заслужений діяч мистецтв України, кандидат мистецтвознавства, професор. Дослідник автентичного виконавства старовинної музики, організатор культурно-мистецьких проєктів, активний популяризатор гітарного мистецтва в Україні. Активно займається автентичним виконавством. У 1991 р. заснував і очолив Ансамбль давньої музики Костянтина Чечені, репертуар якого охоплює вокальну та інструментальну музику України XVI–XVIII ст., а також твори західноєвропейської традиції від середньовіччя до пізнього бароко. Учасник ансамблю є мультиінструменталістом (грає на лютні, уді, бароковій гітарі, гусях-кобзі, блокфлейтах, колісній лірі та ударних інструментах). Закінчив Київський педагогічний інститут (1991). З 2008 р. працює в Національному педуніверситеті ім. М.П. Драгоманова, де очолює

Костянтин Чеченя

від середньовіччя до пізнього бароко. Учасник ансамблю є мультиінструменталістом (грає на лютні, уді, бароковій гітарі, гусях-кобзі, блокфлейтах, колісній лірі та ударних інструментах). Закінчив Київський педагогічний інститут (1991). З 2008 р. працює в Національному педуніверситеті ім. М.П. Драгоманова, де очолює

кафедру інструментального та оркестрового виконавства Інституту мистецтв. У 2008 р. захистив кандидатську дисертацію на тему: «Інструментальна музика в Україні др. пол. XVI – сер. XVIII ст. і проблеми автентичності у виконавській культурі».

Костянтин Чеченя – голова Київського міського відділення Національної всеукраїнської музичної спілки, голова Асоціації гітаристів Національної всеукраїнської музичної спілки, голова секції гітари Міського методичного об'єднання викладачів шкіл естетичного виховання, директор Літньої гітарної академії, артдиректор Міжнародного конкурсу-фестивалю гітаристів «ГітАс», шеф-редактор фахового журналу «Гітара в Україні», член журі національних та міжнародних конкурсів гітарного мистецтва.

Анатолій Антонович ШЕВЧЕНКО (29 вересня 1938 р. – 25 березня 2012 р.) – український виконавець-гітарист, композитор, музикознавець, художник. У 1967 р. закінчив Сімферопольське музичне училище. Особливе місце в творчості Анатолія належало Фламенко. У 1976 році написав Карпатську рапсодію «Вітер з полонини», яка згодом була видана в багатьох країнах світу. До 1976 року

Антон Ялоза

підготував дві сольні програми Фламенко та першу теоретичну роботу «Нескорені ігри Фламенко», в якій проведено паралелі фламенко з античною музикою. У 1977-1981 рр. щорічно в Сімферополі родина Шевченків організувала Фієсти Фламенко. У 1982 році А. Шевченко запросили до Одеської філармонії, солістом якої він залишався до останніх своїх днів.

Антон ЯЛОЗА, нар. 1978 р. – український гітарист, композитор, лауреат всеукраїнських та міжнародних конкурсів, док-

тор філософії з музичного мистецтва. Учасник багатьох різностильових творчих виконавських проєктів (соло, з оркестром, ансамбль). Старший викладач, доцент кафедри народних інструментів Дніпровської академії музики. Його учні – лауреати багатьох всеукраїнських і міжнародних конкурсів, випускники продовжують навчання у Європі. Постійно має запрошення до участі у роботі журі всеукраїнських та міжнародних конкурсах. Член Дніпровської асоціації гітаристів Національної всеукраїнської музичної спілки.

Гітаристи Рівненщини

Юрій Павлович ІВАНОВ, нар. 5 листопада 1960 р. – викл. гітари, засновник класу шести-струнної гітари в Рівненській ДМШ №1. Брав приватні уроки гри на гітарі в Костянтина Єрофійовича Дячука-Ставицького. У 1985 р. закінчив Рівненське музичне училище (кл. викл. М.В. Костючка). З того ж року – викл., з 1996 р. ст. викладач Рівненської ДМШ №1. У 1992-2006 рр. – завідувач циклу струнно-щипкових інструментів, з 2006 р. – зав. відділу народних інструментів. У 1985-1987 рр. – керівник учнівського оркестру народних інструментів, з 1987 р. – учнівського ансамблю гітаристів, з 1994 р. – квартету гітаристів викладачів, у 1995-1997 рр. – ансамблю народних інструментів викладачів школи, з 2005 р. – учнівського квартету гітаристів. У 2001-2007 рр. – позаштатний викладач РФ ДАКККіМ. Автор творчих проєктів і режисер-постановник концертних програм. Учні й колективи під його керівництвом – переможці багатьох конкурсів: Олександр Кашперський – I премія на Міжнарод-

Юрій Іванов

ному конкурсі виконавців на народних інструментах (Брест, Білорусь, 1994), Дмитро Портной – Регіональний конкурс гітаристів (Мельбурн, Австралія, 1995), Тарас Шеремет – лауреат (II місце) Всеукраїнського конкурсу молодих виконавців «Шоу Західний регіон» (Рівне, 2006), лауреат (III місце) I Міжнародного конкурсу молодих виконавців «Шоу Західний регіон» (Рівне, 2007), Павло Подранецький – лауреат (III місце) Всеукраїнського конкурсу молодих виконавців «Шоу Західний регіон» (Рівне, 2006), лауреат (III місце) I Міжнародного конкурсу молодих виконавців «Шоу Західний регіон» (Рівне, 2007), квартет гітаристів у складі Павла Подранецького, Тараса Шеремета, Іллі Кутєпова та Дмитра Ємшанова – лауреат (II місце) I Міжнародного конкурсу молодих виконавців «Шоу Західний регіон» (Рівне, 2007); Сергій Яценко, Юрій Кузмічов, Анатолій Цимбалюк, Олександра Перетятіна, Максим Лісін, Єгор Харват, Тарас Несміх, Тарас Шеремет, Павло Подранецький, Віктор Колтун – учасники обласних конкурсів. Випускники: Сергій Яценко (1988) (працював до 2007 р.); Юрій Кузмічов (1990), Анатолій Цимбалюк (1990), О.О. Крикунова (2002), П.М. Подранецький (2007) – викл. Рівненської ДМШ № 1 ім.

М.В. Лисенка; Віктор Гаврилюк – викл. Рівненської ДМШ № 2; Юрій Ліщинський, Руслан Ющук, Олена Сіліч працювали в ДМШ Рівненського р-ну.

Лариса Іванова

Лариса Львівна ІВАНОВА, нар. 19 серпня 1962 р. у м.Броди Львівської обл. – викл. гітари. У 1978 р. закінчила Бродівську ДМШ Львівської обл. (викл. Є.М. Микитин), у 1983 р. – Рівненське музичне училище (викл. В.П. Жилияєв). Із 1985 р. – викл. Рівненської ДМШ № 1. Учасниця ансамблю народних інструментів викладачів, оркестру народних інструментів

школи. Випускники: Юлія Ващук (1993) закінчила РДПІ; Микола Назарчук (1994) закінчив Київський Національний університет ім. Т.Г. Шевченка; Сергій Граф (1998) закінчив Берлінську артакадемію (Німеччина); Володимир Орленко (1992), Борис Нікольченко (1996), Сергій Граф (1998) – переможці обласних конкурсів.

Роман Іванович БАБАК, нар. 16 грудня 1957 р. у м. Монастирськ Тернопільської обл. У 1984 р. закінчив Рівненське музучилище (кл. викл. М.В. Костючка), у 1995 р. – Рівненський державний інститут культури (кл. викл. С.В. Рогашка), з 1994 р. – викладач Рівненського музичного училища, з 2000 р. (за сумісництвом) – викладач гітари Рівненського державного гуманітарного університету (кафедра естради). Його випускники: Юрій Стасюк, Роман Бабійчук, Павло Подранецький.

Тарас Миколайович БЕЗЮЛЬОВ, народився 14 серпня 1979 р. у с. Великий Бичків Рахівського р-ну Закарпатської обл. У 1996-2000 рр. навчався в Рівненському музичному училищі по класу гітари в ст. викладача Р.І. Бабака. У 2001-2006 рр. навчався по класу сопілки в Інституті мистецтв

Роман Бабак

Тарас Безюльов

РДГУ в доцента кафедри народних інструментів О.І. Трофимчука. З 2000 р. – викладач по класу гітари КЗ «Оженинська школа мистецтв». Учні ставали переможцями обласних і всеукраїнських конкурсів, вступали до Рівненського музичного фахового коледжу та Київської муніципальної академії музики ім. Р.М. Глієра. Ансамбль гітаристів під його керівництвом був переможцем багатьох всеукраїнських конкурсів. Організатор і директор Всеукраїнського фестивалю-конкурсу виконавців на класичній гітарі «Гітаріада». Член асоціації гітаристів Національної всеукраїнської музичної спілки.

Костянтин Єрофійович ДЯЧУК-СТАВИЦЬКИЙ (13 березня

Костянтин Дячук-Ставицький

1910 р., м. Київ – 16 лютого 1984 р., м. Рівне) – викл. балалайки, керівник оркестру, виконавець. У 1917 р. батьки переїхали в с. Дермань Здолбунівського р-ну. Тут Костянтин закінчив школу-семирічку, як самоук почав робити музичні інструменти. Із 13 років грав на балалайці, мандоліні й гітарі під керівництвом вчителя Михайловського. Закінчив 5 класів Рівненської міської гімназії. Із 1929 р. – артист оркестру народних інструментів під керівництвом Рожецького, учасник кращих естрадних колективах Польщі. Тут зустрівся з відомим балалаєчником Станіславським, виступав у концертах як соліст. У 1930 р. колектив Рожецького припинив свою діяльність. З 1939 р. – викладач Рівненської ДМШ, з 1947 р. – артист оркестру Рівненського облмуздрамтеатру. Створює ансамблі, виступає як соліст. Із 1949 р. працює в Костопільському педучилищі, веде оркестр народних інструментів. З 1954 р. – домрист ансамблю в кінотеатрі м. Львова, з 1956 р. – музикант ансамблю пісні і танцю

Прикарпатського ВО. У 1964 р. закінчив Львівську консерваторію, з того ж року – викладач Рівненського музучилища. Його учень Михайло Костючок – викладач Рівненського музичного училища.

Михайло Васильович КОСТЮЧОК (9 грудня 1946 р., с. Колки, Дубровицького р-ну Рівненської обл. –?) – балалаєчник, гітарист-педагог. Лауреат республіканського конкурсу виконавців на народних інструментах (1977). У 1965 р. закінчив Рівненське музучилище (кл. викл. К. Дячука-Ставицького), 1970 р. – Львівську консерваторію ім. М.В. Лисенка. Відтоді – викладач по класу балалайки і гітари Рівненського музучилища. З 1980 р. – керівник ансамблю народних інструментів «Джерело» Рівненської філармонії. Його учень Юрій Іванов – викладач Рівненської ДМШ № 1 ім. М.В. Лисенка.

Олег Сидорович НЕСМІХ (1 жовтня 1937 р., м. Новомосковськ Дніпропетровської обл. – 1993 р, м. Рівне) – виконавець-гітарист. У 1965 р. закінчив Запорізький педінститут (фізико-математичний факультет). У 1967-1972 рр. навчався в Ленінградському музично-

Михайло Костючок

Олег Несміх

лищі (клас викл. Я. Ковалевської). До 1975 р. – викладач гітари в Криворізькій ДМШ. З 1981 р. – соліст Рівненської філармонії і викладач Рівненської ДМШ № 2.

Юрій Петренчук

Юрій Миколайович ПОЛЩУК, нар. 6 грудня 1966 р. у м. Луцьк Волинського обл. – педагог, співак, керівник музичного гурту. У 1990 р. закінчив Рівненський інститут культури за спеціальністю «культуросвітня робота». Від 1989 р. – керівник музичного гурту «Чорні черешні», переможця всеукраїнських і міжнародних конкурсів і фестивалів (Франція, Польща, Німеччина, Греція). У 1990-1993 рр. – викладач класу гітари Рівненської ДМШ № 2, у 1998-2004 рр. – викладач

Юрій Юрійович ПЕТРЕНЧУК, нар. 4 травня 1981 р. у м. Костопіль Рівненської області. У 2007 р. закінчив Інститут мистецтв Рівненського державного гуманітарного університету (кафедра естрадної музики), у 2013 р. – Київський національний університет культури і мистецтв (магістр музичного мистецтва). З 2003 р. – старший викладач Костопільської дитячої школи мистецтв. Член асоціації гітаристів Рівненського обласного відділення НВМС.

Юрій Полщук

кафедри естрадної музики РДГУ. Нині живе і працює в Луцьку.

Сергій Вікторович РОГАШКО (5 травня 1958 р., Млинів Рівненської обл. – 17 червня 2012 р., м. Рівне, похований у Млинові) – диригент, педагог. Закінчив Млинівську ДМШ (клас акордеона, балалайки), у 1978 р. – Рівненське музучилище (кл. викл. М.В. Костючка), у 1983 р. – Львівську консерваторію ім. М.В. Лисенка (кл. проф. Г. Казакова). Ст. викл. кафедри народних інструментів РДІК. Лауреат конкурсу молодих виконавців (Черкаси, 1977). Викладач Рівненського музичного училища і Рівненської дитячої музичної школи № 1 ім. М.В. Лисенка.

Сергій Рогашко

Тетяна Холодова

Тетяна Володимирівна ХОЛОДОВА – старший викладач по класу гітари і домри в КЗ «Рівненська ДМШ №2». Народилася 4 жовтня 1971 р. у м. Рівне. У 1986 р. закінчила Рівненську ДМШ №2 (кл. домри, викл. В.А. Ейсмонт), у 1990 р. – Рівненське музичне училище (клас викладача В.П. Жиліяєва), у 1995 р. – Харківський інститут мистецтв ім. І.П. Котляревського (кл. домри професора Ю.О. Міхеєва), у 2003 р. – Харківську ДМШ № 10 (кл. гітари, викл. А.В. Лейбіга), у 2008 р. –

Рівненський державний гуманітарний університет (факультет музичного мистецтва, кл. гітари викладача Р.І. Бабака). У 1995-2003 рр. працювала в Лозівській філії Харківського училища культури та за сумісництвом – у дитячій музичній школі м. Лозова, викладала домру та гітару. За вісім років роботи в училищі шість випускників навчалися в вищих навчальних закладах м. Харків: чотири – в Академії культури, два – в педагогічному університеті. Учениця Наталія Сахновська вже більше 10 років працює в Лозівському фаховому вищому коледжі мистецтв викладачем, керівником оркестру народних інструментів. З 2003 р. працює в Рівненській дитячій музичній школі № 2 викладачем по класу гітари та домри, завідувачка секції гітари з 2015 р. Учні Тетяни Холодової ставали переможцями обласних, всеукраїнських і міжнародних конкурсів, вступали в музичне училище і Рівненський державний гуманітарний університет. Учениця Вікторія Костюк, після закінчення музучилища і РДГУ, нині працює в школі. Брала участь у роботі журі всеукраїнських конкурсів. Членкиня асоціації гітаристів Рівненського обласного відділення Національної всеукраїнської музичної спілки.

Сергій Яценко

Сергій Олександрович ЯЦЕНКО (3 серпня 1962 р., м. Іркутськ – червень 2023 р., м. Рівне) – викладач гітари. У 1988 р. закінчив Рівненську вечірню музичну школу (клас викладача Ю.П. Іванова), у 1995 р. – Дрогобицьке музичне училище (клас викладача Д.В. Шимоняк). У 1991-2006 рр. – викл. Рівненської дитячої музичної школи № 1 ім. М.В. Лисенка, з 2004 р. – керівник оркестру народних інструментів школи. Учасник викладацьких дуету, тріо, квартету, ансамблю гітаристів.

Достукався до струн душевних

Моє знайомство з Юрієм Павловичем відбулось у травні 1986 року під час складання вступних екзаменів у Рівненській ДМШ №1 ім. М.В. Лисенка. Ми відразу знайшли спільну мову. Навчання йшло легко, цікаво і динамічно. Моя родина у той час мешкала поряд із школою, і я бігав до Юрія Павловича при першій можливості. Він тоді був керівником оркестру народних інструментів і вже у 1 класі доручив мені грати в оркестрі на барабані. Пам'ятаю недільні зведені репетиції разом із вчителями – потужне звучання оркестру, яке чули усі мешканці сусідніх будинків. Пам'ятаю концертний виступ оркестру в приміщенні Рівненського музучилища. Далі було багато концертів, виступів, конкурсів, але саме ці перші музичні кроки запам'яталися найбільше.

У навчанні Юрій Павлович приділяв увагу найменшим деталям. Усе мало бути не лише вивчене ідеально, але й усі дрібниці мали велике значення. Юрій Павлович наголошував, що не тільки треба вивчити нотний текст, виконувати твір технічно вправно, а ще й «вщипнути» слухача за серце, достукатися до його душевних струн, занурити у вир музичних емоцій.

Анатолій
Цимбалюк,
2018 р.

Минали роки, багато випускників Юрія Павловича продовжили здобувати освіту в музичних училищах, інститутах і університетах. У 1993 році я став викладачем-сумісником РДМШ №1 ім. М. В. Лисенка. А з 1994 року разом з Юрієм Кузмічовим після закінчення РМУ ми були прийняті у школу на посади викладачів. На той час секція гітари налічувала близько 30 учнів та 5 викладачів: Юрій Павлович Іванов, Лариса Львівна Іванова, Сергій Олександрович Яценко і ми двоє молодих, по 19 років, вчителів.

У Юрія Павловича була мрія, щоб клас гітари розширювався далі, міцнів, розвивався. Так і сталося. Учні гітаристи, сольні номери, гітарні дуети, тріо, квартети, виступи ансамблю гітаристів завжди були родзинкою концертних заходів, учні та колективи регулярно здобували перемоги у конкурсах і фестивалях різного рівня. У 2010-2015 рр. клас гітари налічував 93 учні, а викладацький склад - 7 штатних викладачів та 2 сумісники.

Юрій Павлович пишався, що у РДМШ №1 ім. М. В. Лисенка найпотужніший та найчисельніший клас гітари не лише в області, а й в Україні.

Склалося так, що мені пощастило у житті з вчителями. У школі, училищі, інституті - на кожному етапі навчання були педагоги-музиканти, яким я безмежно вдячний за їхню працю, небайдужість, професіоналізм і доброзичливість. Але місце Юрія Павловича у моєму житті стало визначальним. Це був НАСТАВНИК, ДРУГ і КОЛЕГА, який навчив усього: як працювати з учнями, як спілкуватися з батьками, як організовувати, готувати і проводити концертні заходи, як ставити перед собою мету і щоденними маленькими кроками рухатись до її реалізації. До нього можна було звернутися за будь-якою порадою і знайти підтримку в будь-якій ситуації. Юрій Павлович працював багато років, щоб створити у РДМШ №1 міцний клас гітари; сильну, дружну команду; згуртований монолітний колектив однодумців.

Величезна подяка нашому вчителю Юрію Павловичу Іванову! З вдячністю, гордістю і честю будемо продовжувати його справу!

Анатолій Цимбалюк,
випускник 1990 року, старший викладач,
т.в.о. директора РДМШ №1 ім. М. В. Лисенка

Концерт пам'яті Юрія Іванова

РДМШ № 1 ім. М. В. Лисенка

16.12.2016 р.

Автор сценарію
та ведуча Наталія Вяткіна

Андрес Сеговія сказав одного разу: «Музика схожа на океан, а музичні інструменти подібні островам, розкиданим в океані. Мій острів – гітара».

1. Клаус Бадельт «Пірати Карибського моря». Виконує оркестр гітаристів.

Мріяти, прагнути чогось, працювати і робити все можливе, щоб досягти мети – насправді це чудово. Створити оркестр гітаристів – такою була професійна мрія Юрія Павловича Іванова. Сьогоднішній вечір я недаремно розпочала з вислову про музику відомого гітариста початку ХХ століття – Андреса Сеговія. Юрій Павлович дуже любив цього композитора та виконавця, тому що він у свій час підняв на новий рівень сприйняття гітари як концертного інструменту. Йому вдалося переконати світ, що «острів гітара» не менш прекрасний та величний, ніж такі острови, як скрипка, віолончель чи фортепіано.

Коли Юрій Павлович прийшов працювати в Рівненську дитячу музичну школу № 1, йому довелося ламати стереотип сприйняття гітари як акомпануючого інструменту для бардівських пісень і попсових шлягерів. Так рік за роком він навчав дітей класичних та сучасних прийомів гри на гітарі, оновлював репертуар, невтомно пропагував свій улюблений інструмент. Розліталися його випускники по усіх куточках Рівненської області та України. Але найдорожчими його серцю були ті, хто, здобувши музичну освіту, повертався в рідну школу і ставав колегами, творчими однодумцями та друзями.

Наталія Вяткіна

РФВ Всеукраїнської Національної музичної спілки

Управління культури і туризму виконкому Рівненської міської ради

Рівненська дитяча музична школа №1 ім. М.В. Лисенка

Велика зала ДМШ №1
(вул. 16 Липня, 22)

16 грудня 2016р.

18.00

МІЙ ОСТРІВ - ГІТАРА..

*вечір пам'яті
Юрія Павловича Іванова*

в концерті беруть участь учні, викладачі та випусники шкіл

**2. Франциско Таррега. Мазурка «Аделіта». Кісільчук Віталій.
(Кузмічов Юрій - 1990)**

Юрій Павлович створив потужний та професійний клас гітари в нашій області. І він досяг своєї мрії – оркестр гітаристів зазвучав під його керівництвом. Ми розпочали свій концерт з виступу саме цього колективу, щоб показати, що справа Юрія Павловича продовжує жити. Так само як і дітей, які майже рік тому почули трагічну звістку про свого вчителя, підхопили і допомогли оговтатись та продовжити навчання інші викладачі відділу. Зберігати та примножувати традиції – це не просто слова, що написані в книжках, це реальні справи, які творимо ми самі.

3. Зігфрід Беренд. «Солеарес». Виконує учень 6 кл. Сокол Станіслав (Цимбалюк Анатолій).

**4. Новак Антон. Ж. Косма. «Осіньні листя» (обр. Ю. Стасюка).
Учень Віктора Гаврилюка.**

Він безмежно любив свій острів – гітару, своїх учнів, колег, свою родину, свою школу, а ще він любив домашню випічку, а особливо торт «Наполеон». Іноді він був безжальним та жорстким, а іноді людяним, простим і душевним. Він мав прекрасні риси характеру і суттєві недоліки. Одним словом, він був різним, як і кожен із нас. Але в першу чергу, готуючи сьогоднішню зустріч, ми хотіли висловити вдячність талановитому та непересічному Педагогу, який зумів виховати безліч талановитих натхненних і трудолюбивих учнів, а деяким з них він допоміг впевнено обрати в житті шлях музиканта.

5. Абреу. Тіко-тіко. Виконують: Висоцький Роман, Синков Василь, Кузмічов Юрій і Михайло Кравчук.

6. Старовинна англійська пісня «Зелені рукави». Виконує випускник 2014 року Семенов Семен.

Коли учень виявляє бажання продовжити музичну освіту після завершення музшколи – це, звісно, і радість, і гордість для викладача. Багато років працював Юрій Павлович у творчому тандемі

зі своїм однокурсником другом і кумом - Романом Івановичем Бабаком. В школі - все можливе віддавав учневі Юрій Павлович, а далі в училищі - Роман Іванович.

7. Мануель Понсе. «Мексиканське скерцино». Студент 3 курсу Осовський Владислав.

8. Роланд Діенс. і «Небесний вальс». Мартиновський Дмитро 3 курс.

Він безмежно любив свій острів - гітару, своїх учнів, колег, свою родину, свою школу, а ще він любив домашню випічку а особливо торт Наполеон. Іноді він був безжальним та жорстким, а іноді людяним простим та душевним. Він прекрасні риси характеру і суттєві недоліки. Одним словом він був різним, як і кожен з нас. Але в першу чергу готуючи сьогоднішню зустріч ми хотіли висловити вдячність талановитому та непересічному Педагогу, який зумів виховати безліч талановитих натхненних та трудолюбивих учнів, а деяким з них він допоміг впевнено обрати в житті шлях музиканта.

9. Бах. Тема з кантати № 41. Виконує випускник 1989, викладач Оржівської дитячої музичної школи Юрій Ліщинський.

10. Павло Подранецький. «Танець піску». Виконує випускник школи Богдан Петух.

11. Б. Ерзунов. «Пісня без слів». Дуєт Павло Подранецький та Ольга Яхно.

12. Аллан. «Вогонь серця». Виконує випускник 2001 р., викладач школи Артем Водяний.

13. П. Подранецький «Все попереду». Дуєт Павло Подранецький і Віктор Колтун.

У кожного з нас у житті було так, що якісь речі ставали настільки улюбленими, що несла з ними розлучитися і через багато років, хоча вже є новіші, кращі, сучасніші. Так і з музичним репертуаром. Думаєш, що шукаєш щось нове, але є твори, які не вдається витіснити чи замінити багато років. Так сталося з двома творами, які ввів в учнівський репертуар Юрій Павлович. Багато

разів доводилося чути від недоброзичливців слова про те, що не можна з року в рік грати одні і тіж твори. Але якась невловима музична магія є в цих творах якщо історія весь час повторювалась: старші учасники випустились, а менші підрастають і вже просять ноти саме цих творів. Сидять і вчать, щоб зіграти не гірше, ніж старші учні. Так і передавали їх у спадок різні склади квартету та ансамблю гітаристів. Ми не могли не включити в наш концерт ці два магічних твори.

14. Кватромано Венесуельський вальс.

15. Іспанський танець. Притча про пам'ять.

16. Вівальді Анданте. Виконує ансамбль викладачів у складі Юрій Кузмічов, Анатолій Цимбалюк, Ольга Яхно, Артем Водяний, Віктор Колтун, Павло Подранецький і Михайло Кравчук.

17. Петренко Малагуенья. Виконує ансамбль гітаристів.

Смерть – таке ж таїнство, як і народження. Вона неминуча, і до неї неможливо підготуватися. Час не лікує – горе лише осідає на дні душі. Та життя триває. Ми так само рідко цінуємо те, що маємо. Так само сваримося з близькими й рідними, забуваємо сказати слова подяки й попросити пробачення. Почуття провини переплітається з почуттям образи.

Концерт пам'яті Юрія Іванова

РДМШ № 1 ім. М.В.Лисенка,

12 листопада 2025 р.

**Авторка сценарію та ведуча
Наталія Вяткіна**

**Музичні номери, що виконувалися
під час концерту пам'яті Юрія Іванова**

- 1. Антоніо Вівальді «Анданте». Виконує квартет гітаристів.**
- 2. Ольга Яхно. «Незнайомий мій брат» з репертуару групи «Мері».**

3. Ольга Яхно та Діана Семенчук. Святослав Вакарчук «Місто весни».

4. Павло Подранецький «Душа Всесвіту». Виконує Віталій Кісільчук (Кузмічов Юрій - 1990).

5. Артем Водяний. Хосе де Аспіазу «Дівчина з Гранади».

6. Артем Водяний. «Море надії». Притча про пам'ять.

7. Павло Подранецький, Віктор Колтун. Дісмонді «Вода і вино».

Павло Подранецький «На іншій стороні»

8. Ж. Ф. Рамо «Менует».

9. Воларе з репертуару Gipsy King

МАЙСТРУ... ОСТАННЄ...

*Твоя душа у небо синє
В Різдвяну ніч злетіла враз...
І нам збагнути ще несила,
Що твоїй сердечний промінь згас.*

*Струна гітари перебором
Застигла у морозну мить.
Трагічним нервом, не акордом,
Тепер у Вічності дзвенить!*

*Пішов Колега, Друг, Учитель...
Раптово зупинився шлях.
Дай Боже Музиці зілвити
Наш біль в спустошених серцях.*

Авторка вірша-присвяти Юрію Іванову – Олена Ковальчук, випускниця Рівненської ДМШ № 1 ім. М.В. Лисенка, заступниця директора з навчальної роботи, старша викладачка музично-теоретичних дисциплін Рівненської ДМШ № 2.

Олена Ковальчук

РОВ Національний всеукраїнської музичної спілки
Управління культури і туризму
Рівненської міської ради
Рівненська дитяча музична школа №1
імені Миколи Лисенка

**МАЛА
ЗАЛА**

**12.11
2025**

**ПОЧАТОК О
17:00**

З нагоди 65-річчя з Дня народження

ВЕЧІР ПАМ'ЯТІ

**ІВАНОВА
ЮРІЯ ПАВЛОВИЧА**

Вул. 16 Липня 22

Спогади про Юрія Павловича Іванова

Вдячність сина

Мій батько – Юрій Павлович Іванов – народився 5 листопада 1960 року в селі Симонів Гощанського району на Рівненщині. Його тато – Павло Петрович Іванов, лікар-хірург, гінеколог онколог. Працював в Протипухлинному центрі в селі Тютюковичі. Мама – Ганна Сергіївна Іванова, акушер-гінеколог, працювала разом із чоловіком в радіологічному відділенні. Дружина – Лариса Львівна Іванова (Топилко), уродженка міста Броди Львівської області. Батько Лариси Львівни – Лев Михайлович Топилко, радіолюбитель, інженер зв'язку; мама – Стефананія Петрівна Топилко, інженер зв'язку. Син Юрія Павловича – Сергій Юрійович Іванов – народився 9 червня 1982 р. Після школи закінчив гідротехнічний факультет Національного університету водного господарства та природокористування. Живе в місті Рівне.

Юрій Павлович Іванов не одразу став музикантом і викладачем. Спочатку він здобув освіту в Здолбунівському училищі залізничного транспорту. Певний час працював машиністом вантажних, а згодом і пасажирських потягів. Після служби в армії у 1980 році вступив до Рівненського державного музичного училища. Після його закінчення все життя працював викладачем по класу гітари у Рівненській дитячій музичній школі № 1 ім. М.В. Лисенка. Зі своєю майбутньою дружиною він познайомився саме в музичному училищі. Згодом Лариса Львівна Іванова також стала викладачем по класу гітари в РДМШ № 1 ім. М.В. Лисенка.

Інша невід'ємна частина життя Юрія Павловича – радіозв'язок на коротких хвилях. Він був членом Рівненського обласного відділення Ліги радіоаматорів України, мав вищу кваліфікаційну категорію. Спілкувався з радіолюбителями зі всього світу, тому добре знав англійську мову. Пригадую, що я з дитинства багато часу проводив разом із батьком. Спільні подорожі, риболовля, прогулянки лісом – все як в інших добрих сім'ях. І саме мій батько

прищепив мені любов до книг і до техніки. Почалося все з того, що батько Лариси Львівни був теж радіоаматором з багаторічним стажем. Він зацікавив цією справою мого батька, Юрія Павловича, а той, у свою чергу, передав цю пристрась мені. Так я продовжую справу батька і нині маю як радіоаматор другу кваліфікаційну категорію. Тому з дитинства допомагав батькові конструювати та налаштовувати радіоаматорську апаратуру. В залізничному училищі Юрій Павлович добре опанував ремонт та обслуговування дизельних двигунів. Цьому ж навчив і мене. Тому ми часто проводили час разом у гаражі, ремонтуючи машини.

Мої батьки працювали разом, тому я був свідком розмов про будні музичної школи. Юрій Павлович дуже щиро вболівав та переживав за своїх учнів, за їхні успіхи, невдачі й досягнення. Після призначення завідувачем відділу народних інструментів школи, допомагав, підтримував і вболівав за всіх учнів свого відділу. Безперечно можна сказати, що він любив свою роботу.

Сергій Іванов,
син Юрія Павловича

Найулюбленіший учитель

Юрій Павлович був для мене одним з найулюбленіших вчителів. Я з радістю та задоволенням ходила на його уроки гітари.

Вперше любов до гітари прищепив мій тато Олександр Крикунов, який був самоучкою, але при цьому мав неабиякий талант, який так, на жаль, і не реалізував у своєму житті. Хоча гітара залишила приємні спогади на все його життя і дотепер.

Я сама прийняла рішення вчитися гри на гітарі. І звернулася до батьків з проханням віддати мене до музичної школи. Батьки мене підтримали і привели навчатися до музичної школи. Цей прекрасний інструмент зачарував мене, я любила грати, співати, на той момент я розуміла, що це моє і мені це подобається.

Якщо чесно, у мене є багато історій, пов'язаних з Юрієм Павловичем. Багато теплих спогадів, які гріють душу і викликають посмішку. Нині згадуються вечори, коли я вчилась орієнтовно у восьмому класі загальноосвітньої школи і 4-му класі дитячої музичної школи. Юрій Павлович підспівував мені «Стоїть гора ви-

сокая» під час мого виконання, коли готувались до конкурсу чи академконцерту. Мій вчитель розказував мені про те, як треба бути сильною, впевненою у собі, про те, щоб я ніколи не показувала, що у мене на душі, й про те, як треба цінувати себе. Уроки 2000 та 2001 року були у мене останніми за розкладом у Юрія Павловича.

Після заняття ми збиралися і разом йшли додому. На дорозі, якою ми йшли, лежав білий сніжок, був гололід, по якому було складно пройти. Гарний настрій, посмішка, тиша, сміх

супроводжували нас з учителем практично кожного разу в цей чудовий, спокійний, зимовий час... Гумор постійно супроводжував мого вчителя, якщо його не розізлити, бо тоді вже не до жартів. Але мені подобався він таким, яким був, хоч іноді я на нього ображалася. Тільки зараз я розумію, що він робив все з добрим наміром.

За це йому і вдячна... Іноді мені здавалося, що до мене Юрій Павлович ставився якось особливо, з розумінням. Він насправді мав свій підхід до кожного учня. Юрій Павлович назавжди залишиться в моєму серці...

Яхно (Крикунова) О. О.,
викладач РДМШ №1 ім. М. В. Лисенка

Ольга Яхно

Він у мене повірив

Юрій Павлович назавжди закарбувався у моїй пам'яті як вчитель із суворим поглядом, але добрим серцем. Рік у рік мого навчання у музичній школі я все більше розумів: він був не просто викладачем, а моїм справжнім наставником і другом.

Віктор Колтун

Перше наше знайомство виявилось для мене хвилюючим. Його впевнена, швидка хода, стрімкі рухи, зосередженість і той проникливий погляд з-під окулярів викликали мурахи по тілу. Уроки в Юрія Павловича зводилися не лише до розбору нот; я назвав би їх «уроками життя». Ми часто говорили про все і водночас залишалися в темі. Він завжди мав безліч історій – і справжніх, і вигаданих – для кожного твору, для кожного настрою. А щоб твір був зрозумілішим та звучав музично, він часто наспівував фрази, відтворюючи динаміку та ритм, і навіть диригував, якщо це

було потрібно. Також він вимагав професіоналізму в усьому: починаючи від зовнішнього вигляду та поведінки на сцені й закінчуючи деталями виконання творів. Пам'ятаю, як ми обговорювали, яку кількість гудзиків на піджаку потрібно залишити застібнутими, в якій руці має бути гітара, коли підіймаєшся чи сходиш зі сцени, як дивитися в зал, як кланятися і навіть якого кольору мають бути шкарпетки.

Окремою важливою сторінкою мого навчання в Юрія Павловича була гра у квартеті гітаристів. Тут творилася справжня ма-

гія, адже після цих занять наші пальці рухалися швидше, слух сприймав музику гостріше, а ритмічна пульсація ніби ставала частиною нас. Картинками в пам'яті виринають усі ті репетиції, виступи, концерти, до яких нас залучав Юрій Павлович, і яке величезне значення це мало для нас, малих хлопчаків.

Зараз я розумію, з якою самовіддачею він ставився до роботи та скільки часу присвятив, щоб виховати у своїх учнів любов до музики. Про нього я завжди згадуватиму з глибокою вдячністю і теплом. Мій тато теж розповів історію з літньої сцени, як ми грали тоді «Бесаме мучо» здається. Ми виступали тоді, це був або кінець весни, або початок літа, десь в 2011 чи 2012 році. Він так тоді переживав, щоб ми гарно зіграли, що його прямо носило туди-сюди, я тоді цього не розумів, а він спіймав мого батька і каже: «Боже, я зараз вмру, мені треба заспокоїтись».

А ще мені запам'яталося, що Палич завжди був усміхненим, коли він бачив мене, стояв у своєму піджаку, а якщо холодно, то в пальто, потягував люльку і казав: «Привет, Сеня, забігай, радий бачить!». Мені дуже подобалось засиджуватися допізна, бо саме тоді я міг багато чого грати вільно, а Палич завжди був за, щоб я залишався надовше.

Ну, і це перша людина, яка повірила в мене. Юрій Павлович сказав, що у мене гарні композиції, й мої перші композиції були написані з його допомогою.

Віктор Колтун, випускник 2010 року,
викладач музичної школи «Гітаріста», м. Рівне

Пишаюся своїм учителем

Юрій Павлович Іванов був справжньою «людиною-запальничкою» – тим, хто вмів запалити віру у власні, здавалося б, необмежені можливості. Він наділяв своїх учнів особливою, майже магічною мотивацією та цілеспрямованістю. Це була людина з безмежним морем натхнення, яким він щедро збагачував кожного.

Окрім того, що Юрій Павлович був високопрофесійним педагогом, він завжди залишався другом - тим, до кого можна було звернутися за порадою на будь-яку тему. Особливо запам'яталося його захоплення радіоелектронікою. Пригадую, як у класі

Павло Подранецький

якою можна пишатися і яку хочеться ставити в приклад.

Павло Подранецький,
випускник 2007 року, викладач по класу гітари Рівненського
фахового музичного коледжу РДГУ

Фанат гітари

З Юрієм Івановим ми познайомилися в далекому 1980 році, будучи абітурієнтами, а потім студентами Рівненського державного музучилища в гітарному класі Михайла Васильовича Костючка. Юра був фанат гітари і тому нам було легко і цікаво з ним спілку-

з'явилося вінтажне радіо розміром з невелику тумбу, і з яким захопленням він розповідав про його походження, лампи, рік випуску. Його щирі емоції були невід'ємною частиною його особистості - саме вони притягували людей і викликали довіру.

Після випуску з музичної школи колишні учні часто приходили до нього в гості й могли пів дня провести з гітарами в його класі. Там панувала атмосфера теплоти й щирої творчості, і Юрій Павлович завжди радів таким зустрічам. Він бачив, що його старання були не даремними: поряд із високим рівнем гітарної майстерності він прищепив своїм учням світлі переконання, які допомагають стати гідною людиною - такою,

Роман Бабак

ватися, в основному про гітару і навколо неї. На парах ми сиділи за одним столом, а після пар часто музикували. На той час було важко і дорого знайти хороший майстровий інструмент, але в Рівненську обласну філармонію запросили дует у складі гітариста-композитора Олега Несміха і його дружину артистку мовного жанру Тамару Куропатенко. Юра познайомився з Олегом Несміхом і невдовзі він допоміг йому в Кривому Розі придбати добротний інструмент відомого одеського майстра Мочаслова. Він створював висококласні скрипки, віолончелі й гітари, а з 1847 року керував у Чернігові на експериментальній музичній фабриці в гітарному цеху. І моє знайомство з Олегом Несміхом принесло свої «плоди», бо через своїх друзів-гітаристів він і мені допоміг придбати гітару 1930 року відомого майстра Федора Савицького, на якій тривалий період грав О. Іванов-Крольський. Маючи такі інструменти, ми отримали великий стимул. Граючи в дуеті, відчували, як «дихає» інструмент і не приховує фальші...

Після училища наші дороги на якийсь час розійшлися. Юра пішов працювати в музичну школу, і це дуже добре, бо тоді професійних викладачів по класу гітари в Рівному, на жаль, було мало.

Мене Михайло Васильович Костючок запросив у філармонійний ансамбль народних інструментів «Джерела», де я грав на контрабасі, мав окремі гітарні номери (з ним), а пізніше, коли він залишив колектив, сольні п'єси. Так склалося, що в 1990 році я замінив свого вчителя в музучилищі, й наша колишня дружба з Юрієм Івановим переросла в співпрацю по утвердженню і популяризації гітари в нашій області й далеко за її межами. Учні Юрія Іванова, які продовжували навчатися в музучилищі, в моєму класі, мали закладену добру «основу», і це допомагало якісніше, швидше розвивати їхні музичні здібності на продовження нашої справи.

Роман Бабак, викладач по класу гітари Рівненського фахового музичного коледжу РДГУ

А пам'ять не зраджує

Пам'ятаю, якось біля школи я запитав у Юрія Павловича, як у нього справи. Він подумав секунду і відповів: «Та нормально. Якщо не враховувати те, що зранку я вже тричі передумав і двічі пере-

Михайло
Кравчук

думав передумувати». Я засміявся, а він серйозно додав: «Це, до речі, ознака нормального робочого дня». Потім подивився на школу й сказав: «Добре, що хоч будівля стоїть. Значить, день уже не дарма прожили». Ми розійшлися у справах, ніби нічого особливого не сталося. А тепер розумієш: саме з таких коротких, трохи абсурдних розмов і складається пам'ять про людину!

Михайло Кравчук,
випускник 2004 року, т. в. о. директора
КЗ «Квасилівська дитяча музична школа» РМР, викладач
по класу гітари за сумісництвом в РДМШ №1 ім. М. В. Лисенка

Музику треба любити

Юрій Павлович Іванов нам справді передав найцінніше - це смак і відчуття, а також почуття до музики. Музику треба любити, бо музика це і є життя, завдяки ньому ми, його учні, змогли чути музику не лише як «бринь», а як душу, історію.

Наприклад, я завжди любив слухати, як він намагався передати ідею музики. От у кожного твору є образ, емоції. І він завжди намагався тобі вкласти цю ідею в голову.

Згадується одразу приклад арабського каприччо, перша частина. Він казав, що треба уявити вечір в Андалусії. Час, коли сонце тільки-тільки сіло. І от ти йдеш садом.

І йдеш розмірено, не поспішаючи. Бо йдеш ти разом поруч з дівчиною, яка тобі дуже

Юрій Квасюк

подобається, і ти ніби співаєш їй серенаду. (Ну, бо каприччо - це ж серенада).

Ну і як тільки ти цю сцену уявив – одразу з'явився образ.

Або приказки чи вислови, які він говорив. Як, наприклад, «дурість артиста видно в паузі». То на оркестрі було.

Або «не горбся, бо жодна дівчина тебе не полюбить».

Або коли хтось на оркестрі тринькав, коли він щось говорив, чи коли щось не те грав, то він з таким розчаруванням і трохи роздратуванням, але завжди дуже доброзичливо казав: «Та щоб тобі заграло!!!».

Юрій Квасюк, випускник
Рівненської ДМШ № 1 ім. М.В. Лисенка

Іванов Юрій Павлович. Вчитель. Друг. Колега

Дуже часто мене запитують мої учні: скажіть, а хто був ваш вчитель?

Юрій Кузмічов, 2018 р.

Раніше, як я був молодшим і мій вчитель був живий, я брав такого учня за руку і відводив у клас №4 нашої музичної школи, де я вчився і де викладав мій вчитель. У дітей це викладало подив і захоплення одночасно, бо хіба ж так буває, що можна побачити вчителя свого вчителя вживу! Діти, незважаючи на свій юний вік, завжди розуміють те, що ти робиш автоматично і не звертаєш на це уваги, а саме: певні рухи, жести, слова, фрази і т.д. Ти

завжди думаєш, що то все твоє, але ж ні...

Ти повторюєш, копіюєш рухи, жести, фрази тих, хто для тебе є авторитетом: батьки, вчителі, друзі. І як кажуть, дай тобі Боже, щоб на твоєму життєвому шляху зустрілась людина – вчитель, яка поведе тебе по життю і навчить чогось розумного, бо дурощів тебе навчить саме життя.

Мені в цьому плані пощастило. У мене було багато різних вчителів, але той, хто дав мені путівку в життя музики був саме він – Іванов Юрій Павлович – Вчитель. Друг. Колега.

Юрій Кузмічов,
випускник 1990 року, старший викладач
Рівненської ДМШ № 1 ім. М.В. Лисенка

Мій перший учитель

Юрій Павлович був одним з моїх перших учителів. Він мав свою харизму й особливий стиль викладання, який легко запам'ятовувався. Навчання в нього стало частиною мого музичного шляху, і деякі навички, отримані в той час, я використовую й сьогодні.

Артем Водяний зі своїми учнями

Цей досвід був частиною мого загального професійного та життєвого шляху. З часом цей досвід зайняв своє місце в загальній картині мого шляху.

Артем Водяний,
викладач по класу гітари РДМШ №1 ім. М. В. Лисенка

Спогади про Іванова Юрія Павловича

Іванов Юрій Павлович... Не пам'ятаю першої зустрічі, але коли намагаюся згадати, на думку приходить розповідь про перший урок Андреса Сеговія. Кажуть, що маестро впав з крісла, коли дитиною почув гітарний акорд. Я, звісно, не падав і взагалі нічого такого не відбувалося, але Юрій Павлович асоціюється в мене саме з цим випадком. Він вмів зацікавлювати, і з уроків у музичній школі мені найбільше запам'яталося саме те, як під його пальцями звучала гітара.

Сам не розумію чому, але добре пам'ятаю його руку - трохи вигнуті, не дуже довгі пальці й акуратно підточені довгі нігті. Мож-

Концерт пам'яті Юрія Іванова,
випускник класу Іванова Ю. П. Юрій Ліщинський

ливо, коли я був малим-молодим, здавалося, що саме в цій руці полягає секрет того звуку, який він видобував з інструменту.

Палич також унікальним чином давав розвиватися потенціалу учня. Підлітки, які вчаться в музичній школі, дуже рідко палають бажанням багато займатися. І розуміючи це, він ніколи не завищував вимоги: байдуже змахував рукою, даючи зрозуміти, що ти – бовдур. Але він робив це якось жартома, по-доброму. Принаймні ні мене, ні моїх товаришів-гітаристів (наскільки мені відомо) це не ображало, а, навіть, навпаки – ніби підштовхувало і заохочувало до занять. Юрія Павловича ми поважали і не хотіли виявитися бовдурами. Ще однією особливістю викладання Палича було те, що він не зациклювався тільки на гітарі, ділився тим, що входило в царину його життєвих інтересів. Правда, робив це теж дуже цікаво. Змовницьким тоном повідомляв якусь музичну чи просто життєву «аксіому» і відразу давав зрозуміти, що це ще не все: я, мовляв, таке знаю, що тобі й не снилося, і, можливо, колись розповім...

Вже через багато років після того, як я закінчив музичну школу, якось несподівано він поділився зі мною специфікою виконання менуету. Я пам'ятаю не тільки те, що він сказав, а і те, як саме Палич у притаманній йому манері це зробив: ніби щось дарує.

Думаю, Юрій Павлович досить багато передав всім своїм учням, які його цінували. Можливо, найголовніше, що він передав їм своє серце.

Юрій Ліщинський, випускник 1989 р.,
викладач по класу гітари в КЗ «Оржівська
музична школа», військовослужбовець

Його натхнення передалося мені

До Юрія Павловича Іванова я потрапив на навчання не з першого класу, а, якщо не помиляюся, з четвертого (раніше навчався при музичному училищі й одного дня припинив ходити на уроки). Вдома у мене була велика кількість гітарних нот, які дісталися у спадок від мого батька – професійного гітариста Олега Несміха. У період перерви між навчанням намагався самотужки розібрати

Тарас Несміх

Першу прелюдію Вілла-Лобоса й іспанський танець «Солеаріс» Зігфріда Беренда. Пам'ятаю, коли я вперше прийшов до Юрія Павловича і зіграв з нот ці два твори, він був надзвичайно радий моїй появі у школі. Викладач відразу відзначив сильні сторони і недоліки моєї гри, звернув увагу на неправильне ритмічне трактування творів. Уже тоді Юрій Павлович побачив у мені потенціал і з перших днів почав активно його розкривати.

Мій новий викладач був енергійним, емоційним, щиро любив музику і свою роботу. Його натхнення пе-

редалося і мені. Після школи і у вихідні дні, замість того щоб іти з однолітками на вулицю, я сідав за інструмент і годинами розбирав ноти. З Юрієм Павловичем ми були, як то кажуть, на одній хвилі: інколи він говорив зауваження одним словом – я відразу ж розумів і виправляв помилки. Наша спільна праця давала результати: я займав перші місця у різноманітних заходах, зокрема, перше місце в обласному конкурсі, виступав в органному залі, в загальноосвітніх школах і отримував схвальні відгуки від глядачів.

Період навчання в Першій музичній школі був одним із найкращих у моєму житті.

Величезна заслуга в цьому належить моєму викладачеві, Юрію Павловичу Іванову. Вічна йому пам'ять.

Тарас Несміх,
випускник 2000 року, викладач класу
гітари Шпанівської школи мистецтв

... Не віриться, що вже немає їх з нами!

Все думаю, що написати про Юрія Павловича, якихось особливих епізодів не було. Так, щирий, товариський, доброзичливий, завжди був у настрої. Незважаючи на те, що він був керівником, з підлеглими був на рівних, ніколи себе не ставив вище за когось. Згадую, як здавав академконцерт, а я ще жодного разу не виходив на сцену та трохи хвилювався, то він підтримав, що все буде добре, а після виступу був задоволений, можливо, сподобалось.

Був випадок, коли він зайшов до нас на урок, а Сергій вийшов,

я розбирав ноти та грав. То він послухав і дав мені слушну пораду. До цього часу я коли починаю грати новий музичний твір, згадую, як наставляв мене Юрій Павлович. Одним словом, він був життєрадісною хорошою людиною, жаль тільки, що такі люди покидають нас. Про Юрія Павлови-

Павло Кривошия

ча можу ще додати, що він був інтелігентний, комунікабельний, творча і креативна особистість. Для багатьох учнів та колег був по-родинному близькою людиною і мудрим наставником. Повсякчас передавав свої знання учням та захоплювався своєю справою.

Павло Кривошия, випускник 1996 року, кандидат ветеринарних наук, старший науковий співробітник, завідувач лабораторії хвороб коней Інституту епізоотології Національної Академії аграрних наук

Суворість керівника і м'якість наставника

Мав честь виступати у складі ансамблю гітаристів під керівництвом Юрій Павловича. Дивовижна людина! В ньому неймовірним чином поєднувалася суворість керівника (куди ж без неї?), м'якість наставника і надзвичайно тонке почуття гумору.

«Міша, ти дуже високий. Тебе добре видно звідусіль. Тому бу-

Михайло Їжик

деш показувати коле-гам, коли починати гра-ти, махнувши своєю світлою головою. Лише не дуже сильно махай, щоб не було вивиху», – казав він. У цьому увесь він. На репетиціях сма-чно розповідав історії з власної біографії, кож-на з яких заслуговувала стати основою окремої книги. Інтелігент вищої проби, в якому було дуже багато людсько-го. Humanum est. Лірич-ну «Besame mucho» він називав «Без сала му-чусь».

Терпіти не міг, коли хтось економив на струнах. Використовував дуже елегантні порівняння, на зразок: «Ці струни нагадують траву, яку пропустили крізь харчовий тракт коня».

Шкода, що Юрій Павлович пішов з життя так рано.

Спочивайте з миром, вчителю...

Михайло Їжик,
випускник 2003 року

«Палич» завжди на місці

Мої роздуми на тему «Що є найважливішим у взаємодії учителя та учня» закінчились таким висновком: найкращий результат – коли учень любить те, чого його вчили. Якщо вчителю вдалось не викликати неприязні до того, чого він вчить. Не бути ментором, а бути тим, хто надихає. Юрій Павлович це вмів. Його учні – це ті, хто професійно займається музикою, або ті, хто її любить і продовжує до неї звертатись незалежно від того, чим займаються в житті. Я пам'ятаю ці експресивні уроки, яскраві емоційні жести, зацікавленість дітей,

Костянтин Сохацький

які слухали і дивились на свого вчителя із сумішшю здивування і захвату. Але це їхні власні спогади і враження. Для мене Юрій Павлович був негласним символом нашої вулиці. Ця картина – наш вчитель у шкіряному плащі поруч із дверима музичної школи на вулиці 16 Липня – демонструвала якусь легкість, надію на творче майбутнє дітей, їхній розвиток у красивому напрямку та плеяду людей, які готові витратити задля цього свій життєвий час. Ідеш по вулиці – Палич на місці, вітається; думаєш – все добре, звично і радісно.

Я йому вдячна. Мій син, його учень, вже доросла і самостійна людина – любить музику, присвячує гітарі вільний час, і це збагачує життя. Юрій Павлович запалив цю любов.

Олена Сохацька, приватний нотаріус,
мама Костянтина Сохацького, випускника 2012 року

Джерелом натхнення був Учитель

Перед тим як потрапити до музичної школи, я зовсім не відчував потягу до гри на музичних інструментах. Та вже після перших занять стало зрозуміло: саме цього мені й бракувало. І справа була не лише в тому, що гітара одразу припала мені до душі – справжнім джерелом натхнення було щире бажання Юрія Павловича навчити, передати знання й запалити любов до музики.

Роки, проведені в музичній школі, я й досі згадую з посмішкою. Неперевершене почуття гумору та невичерпна енергія вчителя створювали на кожному уроці особливу атмосферу – таку, яку неможливо забути. Усі додаткові години, проведені в класі з гітарою, можливо, не завжди були моїм свідомим вибором, але Юрій Павлович щиро радів, коли зрештою в мене виходило зіграти саме так, як він вимагав. А вимагати він мав повне право: його досвід і численні учні, що закінчили школу під його крилом, говорять самі за себе. Я безмежно вдячний Юрію Павловичу за шість незабутніх років у музичній школі №1 імені Миколи Лисенка. Після закінчення школи у 2012 році моя пригода з гітарою не завершилася – вона триває й досі, й завершувати її я не планую.

Кажуть, що незамінних людей не існує. Та це неправда.

Борис Подолянчук

Костянтин Сохацький,
випускник 2012 року

Не так просто грати

Я не пам'ятаю, в якому році я потрапив до Юрія Павловича, хоч і вчився вже багато років у музичній школі імені Лисенка. Захотів грати на гітарі, прийшов, і не все так було, як думав.

Людина посміхнулась і запропонувала сісти на стілець, з гітарою. Тоді я вперше зрозумів, що я навіть неправильно її тримаю.

Після першого уроку, коли Іванов поставив мені правильно руки на інструмент, у мене ще три дні боліли суглоби на руках, але через тиждень я вже звик і почав щось грати, згодом пішла гра під метроном, це була жесьть... Нині я можу навчити цього кожного.

У ті 90-ті роки був випадок, коли їхав у музичну школу зі своєю гітарою в переповненому тролейбусі, й двері, що зачинялись, притисли мій інструмент. Коли прийшов на урок, що я тільки не вислуховував – на деці була тріщина. Юрій Павлович плакав, майже не стримував свої емоції, йому настільки було шкода, що гітара пошкоджена, але вона грала тоді й навіть грає нині, в 2026 році.

Суть в тому, що я музику дуже поважаю, граю інколи, але мої діти, коли взяли гітару вперше в руки, почали відразу грати, самостійно...

Борис Подолянчук, випускник 1990 року

Ручний метроном

Музичну школу я закінчив у 2017 році. Хочу висловити слова щирої вдячності усьому педагогічному колективу школи та

Богдан Петух

подякувати долі за надану можливість грати в інструментальному ансамблі під керівництвом Юрія Павловича Іванова.

Життєва дорога склалася так, що я став лікарем, який успішно захистив дипломну роботу на тему: «Формування індивідуального стилю керівника дитячим інструментальним колективом у студентів закладів вищої мистецької освіти». Сьогодні яскравою сторінкою з історії життя в школі згадується один із методів навчання Юрія Павловича. Я назвав його «ручний метроном».

Ритмічна складова – це одна з основ музики, а особливо в оркестрі чи ансамблі. Це засвідчує зібраність усіх членів колективу. Для того, щоб кожен з нас зрозумів, Юрій Павлович брав звичайний кухонний таз, дерев'яну палицю та й гучно стукав нам, щоб ми чули сильні долі та грали злагоджено й ритмічно.

Серед учнів спочатку лунав сміх, а потім швидко приходило розуміння як правильно виконувати музичний твір. Усі учні на гітарах грали чітко і ритмічно. Ось така історія.

Богдан Петух, випускник 2017 року

«Палич»: «Ну і що, що маленькі?! Навчитесь!»

Семен Семенов

Є одна історія з дитинства, з років п'яти. Пам'ятаю, мене привели в школу, в кабінет директора, це було перед записом на гітару, там був завуч, який сказав: «Та яка йому гітара, у нього ж пальці дуже маленькі! Може, на баян?». Я розплакався і сказав, що ніякого баяна, хочу гітару! Прийшов Палич, бачить, що ридаю (він уже зрозумів, що я до нього на гітару записуватися прийшов), бере обережно мене за руку, дивиться на пальці й видає: «Ну і що, що

маленькі?! Пайдьот! Навчитесь!». Після тих слів я так зрадів, що почав бігати від емоційного піднесення по кабінету директора. А потім ми пішли до Саші Шупіри по гітару...

Семен Семенов, випускник 2017 року

Гран-прі – у гала-концерті!..

Спогади про Юрія Павловича Іванова – це калейдоскоп приємних вражень і позитивних емоцій.

Наше знайомство з Юрієм Павловичем спочатку було заочним. Болгарія. 23 серпня 2012 року. Ансамбль гітаристів музичної школи №1 ім. М.В. Лисенка перемагає у міжнародному конкурсі. Бере участь у гала-концерті лауреатів конкурсу і отримує гран-прі!

Ми у групі підтримки наших конкурсантів. Повертаючись у готель, учителі музичної школи, які керували нашими музикантами, переповнені емоціями і кажуть, що треба повідомити про успіх гітаристів Юрію Павловичу. Зразу подумалося, хто ж ця людина, про яку з такою повагою і теплотою говорять його колеги (як потім з'ясувалося, його учні) та учасники ансамблю? Як тільки перетнули кордон, перший дзвінок був до Юрія Павловича.

У подальшому ми мали честь бути знайомими і могли переконатися в неординарності цієї людини. Талановитий музикант, мудрий керівник відділення народних інструментів, вимогливий учитель, організатор та керівник оркестру гітаристів музичної школи. Запам'ятався як людина з дуже тонким природним почуттям гумору. Він був одночасно і авторитетом для учнів і колег, і їхнім другом. Його педагогічний дар проявлявся в різних виховних моментах. Одним із таких прийомів, за словами нашого сина Василя Синкова, учасника оркестру гітаристів, було доручення гітаристам з досвідом займатися з новачками оркестру, допомагаючи їм швидше стати членами злагодженого творчого колективу.

Під час звітних концертів відділення народних інструментів у стінах музичної школи чи звітних концертів музичної школи в обласному муздрамтеатрі Юрій Павлович надавав цьому процесу чіткої організації та злагодженості. Як часто згадує наш син, атмосфера за кулісами мала для учасників концертів не менше значення, ніж самі виступи. Стільці для учасників ансамблю гітаристів

Музична олімпіада «Голос країни», м. Київ.
Зліва направо: Петух Богдан, Семенов Семен,
Висоцький Роман, Синков Василь, 2015 р.

та оркестру гітаристів розташовував на сцені та прибирав після виступу особисто Юрій Павлович. Цей факт - свідчення простоти в його поведінці та одночасно неймовірної відповідальності за своїх вихованців і максимальної моральної їхньої підтримки у важливі моменти публічних виступів.

Згадується також легка та приємна атмосфера спілкування у неформальній обстановці. Юрій Павлович був цікавим співрозмовником на різну тематику, але домінувала, звичайно, музика, плани популяризації гітари та розвитку цього напрямку, різні творчі проєкти. Можна тільки уявити, скільки ще могло бути реалізовано ідей! Однак зараз ми з великою вдячністю і повагою згадуємо талановитого музиканта та прекрасного педагога!

Валентина Костриченко, к. е. н., доцент НУВГП,
і **Володимир Синков** – батьки учня Рівненської
ДМШ № 1 ім. М.В. Лисенка **Василя Синкова**

Фундатор гітарного класу

У Рівненській ДМШ №1 ім. М.В. Лисенка я працюю з 2000 року, учасник викладацького та загальношкільного ансамблю народних інструментів. Спільна праця з Юрієм Івановим була насичена, творча, цікава і в той час напружена. Він був негнимою людиною, як в роботі, так і в житті. Шукав нові форми у створенні малочисельних і масштабних творчих колективів і серед учнів, і серед їхніх викладачів. Мав потенційні можливості у створенні оркестру гітаристів.

Юрій Павлович був фундатором і фундаментом не лише секції гітаристів, а й усього народного відділу. А його відмінне почуття гумору сприяло позитивному спілкуванню і з викладачами, і з учнями. Таким він лишився в моїй пам'яті.

Сергій Дворянський

Сергій Дворянський,
викладач класу гітари Рівненської ДМШ №1
ім. М.В. Лисенка

Зліва направо: Віктор Шиманський,
викладач класу баяна,
та Юрій Іванов, 1980-ті рр.

Артем Водяний – учень
Юрія Іванова, викладач
по класу гітари РДМШ

Квартет гітаристів (зліва направо): Юрій Іванов, Анатолій Цимбалюк,
Юрій Кузмичов, Сергій Яценко. 1996 р.

Оля пам'ятає старих
 Левівки і Юрія Павленка
 у Жувановки від думки
 вчительки
 Євгенки Олени

Лариса та Юрій Іванови
з ученицею Ольгою Єфімчук

Зліва направо: ..., Юрій Іванов, Юрій Макавчук, ... ,
Лариса Іванова, ..., Валентин Решетов, Марія Тимощук

Концерт ансамблю гітаристів

Зліва направо: Сергій Дворянський, Юрій Кузмічов, Павло Тарасюк,
Юрій Іванов, Наталія Вяткіна, Володимир Донець. 2009 р.

Сюзанна Лінчак та Юрій Іванов. 2007 р.

*Юрійю Павловичу від Сюзанни Александрівни
на добру пам'ять.
19.11.2007г. СЛ*

Євген Щавлінський, Юрій Іванов, Юрій Кузмічов

Перший ряд: Анатолій Цимбалюк, Ольга Яхно, Юрій Іванов, Наталія Вяткіна, Юрій Кузмичов; другий ряд: Павло Подранецький, Вікторія Серветник, Лариса Іванова, Віктор Колтун

Творчий процес

Виступ у міському парку ім. Т. Шевченка 20 травня 2006 р.

Концерт 15 грудня 2006 р.

19 грудня 2007 р.

1 червня 2008 р.

18 грудня 2008 р.

19 березня 2009 р.

Викладачі відділу народних інструментів. У центрі – Юрій Іванов. 2009 р.

Юрій Іванов – режисер концерту гітаристів

19 березня 2009 р.

19 березня 2009 р.

Презентація книги до 75-річчя Рівненської ДМШ № 1 ім. М. В. Лисенка в Рівненській обласній бібліотеці для молоді, 2015 р.

Звітний концерт відділу народних інструментів, оркестр «Сон вію», керівники Цимбалюк А. В., Кузмічов Ю. О., 2016 р.

Музична олімпіада «Голос країни», м. Київ.
Зліва направо: Петух Богдан, Висоцький Роман,
Синков Василь, Семенов Семен, 2015 р.

Фото із головою журі Володимиром Зубицьким на фестивалі-конкурсі «Мереживо» ім. Олександра Степанова. Юрій Квасюк (викл. Іванов Ю. П), Богдан Петух (викл. Цимбалюк А. В.) і Роман Рибак (викл. Столярчук Б. Й.), 2015 р.

Концерт пам'яті Юрія Іванова, оркестр «Сon brío», керівники
Цимбалюк А. В., Кузмічов Ю. О., 2016 р.

Концерт пам'яті Юрія Іванова, Тріо гітаристів: Висоцький Роман,
Синков Василь, Михайло Кравчук, 2016 р.

Концерт пам'яті Юрія Іванова. Дует викладачів
Ольги Яхно і Павла Подранецького, 2016 р.

Концерт пам'яті Юрія Іванова. Дует викладачів
Віктора Колтуна і Павла Подранецького, 2016 р.

Концерт пам'яті Юрія Іванова. Оркестр «Con brio»,
керівники Цимбалюк А. В., Кузмічов Ю. О., 2016 р.

Концерт пам'яті Юрія Іванова, випускник
класу Іванова Ю. П. Семенов Семен

Концерт пам'яті Юрія Іванова, Кісільчук Віталій

Концерт пам'яті Юрія Іванова,
випускник класу Іванова Ю. П. Сокол Станіслав

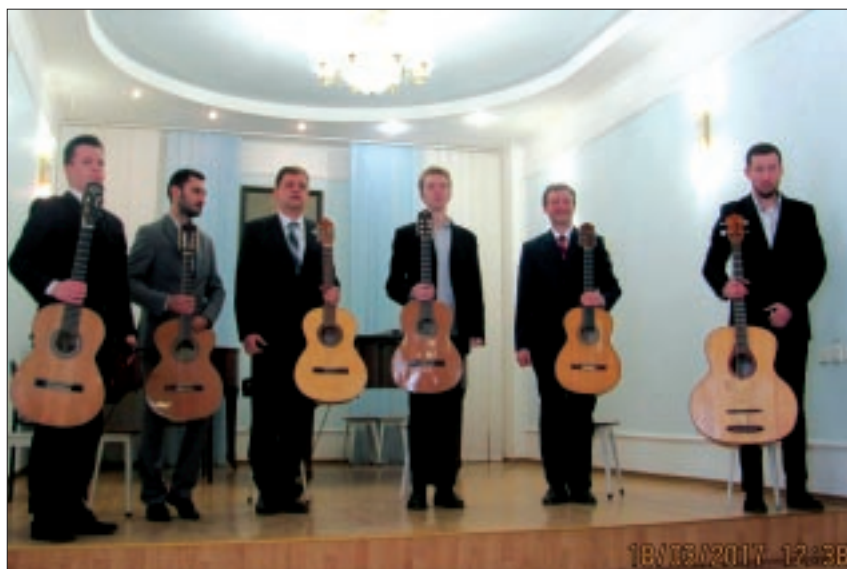
Віталій Кісільчук виступає на фестивалі «Рівне. Літо. Музика», 2016 р.

Перед звітним концертом відділу народних інструментів,
Павло Подранецький, 2017 р.

Звітний концерт відділу, 2017 р.

Звітний концерт відділу. Ансамбль викладачів «Резонанс»: Богдан Петух, Павло Подранецький, Анатолій Цимбалюк, Віктор Колтун, Юрій Кузмічов, Михайло Кравчук, 2017 р.

Звітний концерт школи, Павло Подранецький і Віктор Колтун, 2017 р.

Сокол Станіслав, випускний іспит 2017 року

Семенов Семен, учень Іванова Ю. П. перед виступом на музичній олімпіаді «Голос країни», м. Київ, 2015 р.

В очікуванні виступу на фестивалі-конкурсі «Гітаріада-2017», м. Остріг, Сокол Станіслав, Зайцева Анастасія, Юрій Кузмічов, Віталій Кісільчук

«Гітаріада-2017», дует викладачів
Павла Подранецького і Віктора Колтуна

»Гітаріада-2017», оркестр «Con brio», керівники Цимбалюк А. В. і Кузмічов Ю. О. – лауреат I премії

Звітний концерт школи, оркестр «Con brio», керівники Цимбалюк А. В., Кузмічов Ю. О., 2017 р.

Концерт класу Богдана Кальмука за участі учнів:
Ковальчук Катерина та Деркач Мирослав, 30.11.2017 р.

Учасники оркестру «Сop brio» (керівники А.В. Цимбалюк
і Ю.О. Кузмічов) в очікуванні виступу на фестивалі-конкурсі
«Франкове підгір'я», м. Дрогобич, 2018 р.

Ансамбль викладачів «Резонанс». Фото у великій залі Рівненської ДМШ № 1 ім. М. В. Лисенка, 2018 р.

Ансамбль викладачів «Резонанс». Фото у великій залі Рівненської ДМШ № 1 ім. М. В. Лисенка, 2018 р.

Михайло Кравчук,
2018 р.

Павло
Подранецький,
2018 р.

Юрій Кузмічов,
2018 р.

Анатолій
Цимбалюк,
2018 р.

Ансамбль викладачів «Резонанс» на фестивалі-конкурсі
«Франкове підгір'я», м. Дрогобич, 2018 р.

Фото з головою журі Миколою Михайленком на фестивалі-конкурсі
«Франкове підгір'я», м. Дрогобич, 2018 р.

Рівненські музиканти з головою журі Миколою Михайленком на фестивалі-конкурсі «Франкове підгір'я», м. Дрогобич, 2018 р.

Перед виступом на фестивалі-конкурсі «Франкове підгір'я», м. Дрогобич, 2018 р.

Звітний концерт відділу народних інструментів, виступ оркестру
»Соп бріо», керівники Цимбалюк А. В. і Кузмічов Ю. О., 2019 р.

Нагородження на Гала-концерті фестивалю-конкурсу
«Франкове підгір'я», м. Дрогобич, 2018 р.

Документи і нагороди

ОСОБИСТИЙ ЛИСТОК
ПО ОБЛІКУ КАДРІВ

1. Прізвище Увасюв
 ім'я Орися по батькові Григорівна
 2. Стать жін. 3. Рік, число і м-ць народження 5/11 1960
 4. Місце народження с. Сидорів Сокирянського р-ну Чернівецької обл.
 5. Національність українець 6. Соц. походження середньої
 7. Партийність _____ партстаж _____ парткартка № _____
 8. Чи перебуває членом ВЛКСМ, з якого часу і № квитка 1975 № 05687697
 9. Освіта _____

Назва учебного закладу і його місцезнаходження	Факультет або відділення	Рік вступу	Рік закінчення або забуття	Чищо в записан, то з якого курсу вступив	Яку спеціальність одержав в результаті закінчення учебного закладу, яку спеціальність одержав або навчається
<u>ІТТ-2 Замківський м. Зрідувів</u>		<u>1976</u>	<u>1979</u>		<u>нав. спеціальність механікостроїтельств / ін. факульт.</u>
<u>Рівненський державний ун-т ім. Гетьмана</u>		<u>1980</u>	<u>1985</u>		<u>спец. мех. інж. інструментальний мех. спеціальність</u>

10. Якими іноземними мовами і мовами народів СРСР володієте російська

I. Рішення атестаційної комісії I-го рівня

Рішеннями дитячої музичної школи №1 ім. М. Мисюка

(найменування закладу)

Атестаційна комісія вирішила присвоїти кваліфікацію перу атестаційної комісії зразків культури і творчості "Кращі спеціалізовані арт педагогічні школи"
Жалоду А.Т. кваліфікаційної категорії "спеціаліст вищої категорії" та педагогічних звань "старший викладач"

Голова атестаційної комісії

[Підпис]

А.В. Козубович

(прізвище, ініціали)

Секретар

[Підпис]

С.М. Жукович

(прізвище, ініціали)

М П

« 10 » березня 2012 р.

З рішенням атестаційної комісії ознайомлений

[Підпис]

(підпис)

« 10 » березня

2012 р.

II. Рішення атестаційної комісії вишого рівня*

Управління культури і туризму ОДА

(найменування закладу)

Атестаційна комісія вирішила присвоїти кваліфікаційну категорію "спеціаліст вищої категорії" та педагогічних звань "старший викладач"

Голова атестаційної комісії

[Підпис]

Майорська Е.М.

(прізвище, ініціали)

Секретар

[Підпис]

Клименко В.Т.

(прізвище, ініціали)

М П

« 25 » квітня 2012 р.

З рішенням атестаційної комісії ознайомлений

[Підпис]

(підпис)

« 25 » квітня

2012 р.

Атестаційний лист одержав « 25 » квітня 2012 р.

[Підпис]

(підпис)

* Заповнюється у разі присвоєння кваліфікаційної категорії "спеціаліст вищої категорії" та педагогічних звань.

ЛІТЕРАТУРА

1. Рівненському музичному училищу РДГУ - 60 років. Упорядник Богдан Столярчук). Рівне, 2016. с. 66-67.
2. Пастушенко Л., Столярчук Б., Музична спілка Рівненщини, Рівне. 2020., с. 142-146.
3. Столярчук Б. Рівненській ДМШ № 1 ім. М.В. Лисенка - 70 років. Рівне, видавець О. Зень, 2009, с. 82, 83, 87, 97, 99, 104, 105.
4. Столярчук Б. Митці Рівненщини. Енциклопедичний довідник. Рівне, видавець О. Зень, 2014, с. 311.
5. Мистецтво України. Біографічний довідник. За редакцією А.В. Кудрицького. Київ, Українська енциклопедія ім М.М. Бажана, 1997, ст. 119.
6. Ходаковський О.В., Копоть І.Є., Гітаріссімо, Житомир, 2005, с.5, 38, 60.
7. Кулішко Тетяна. Гітара з українською душею. Журнал Музика. Київ, 2008 (січень-лютий), с. 28, 29.
8. Маліченко Микола. Конкурси, фестивалі. Журнал Музика, Київ, 2016, № 1, ст. 14-15.
9. Досконалий гітарист (за матеріалами Олега Маліковського, журнал Про хвестування, Київ, 2008. № 3, ст. 40-42.
10. Ходаковський О. Марк Соколовський - видатний співець гітари Волині. Про хвестування, 2008, № 3, с. 44-46.
11. Бондаренко Лариса. Чарівник з гітарою. Журнал Музика, Київ, 2019. № 3-4, с. 15-17.
12. Кушнірук Ольга. «Гітаріада». Острозький вимір. Журнал Музика, Київ, 2019, №3-4, с. 15-17.
13. Порцев М.В. Постмодернізм у творах для класичної гітари сучасних українських композиторів-гітаристів. Актуальні проблеми народно-інструментального виконавства в Україні: історія і сучасність. Збірник наукових праць. Рівне, 2017. Редактор-упорядник Л.І. Горіна, ст. 177-182.

ЗМІСТ

На струнах життя	3
Із історії гітари	4
Гітаристи в Україні	9
Гітаристи Рівненщини	21
Достукався до струн душевних	29
Концерт пам'яті Юрія Іванова 16.12.2016 р.	31
Концерт пам'яті Юрія Іванова 12.12.2016 р.	35
Спогади про Юрія Павловича Іванова	
Вдячність сина	38
Найулюбленіший учитель	39
Він у мене повірив	41
Пишаюся своїм учителем	42
Фанат гітари	43
А пам'ять не зраджує	45
Музику треба любити	46
Іванов Юрій Павлович. Вчитель. Друг. Колега	47
Мій перший учитель	48
Спогади про Іванова Юрія Павловича	49
Його натхнення передалося мені	50
... Не віриться, що вже немає їх з нами!	52
Суворість керівника і м'якість наставника	53
«Палич» завжди на місці	54
Джерелом натхнення був Учитель	55
Не так просто грати	55
Ручний метроном	56
«Палич»: «Ну і що, що маленькі?! Навчитися!»	57
Гран-прі – у гала-концерті!	58
Фундатор гітарного класу	60
Блок світлин	61
Документи і нагороди	92
Література	96

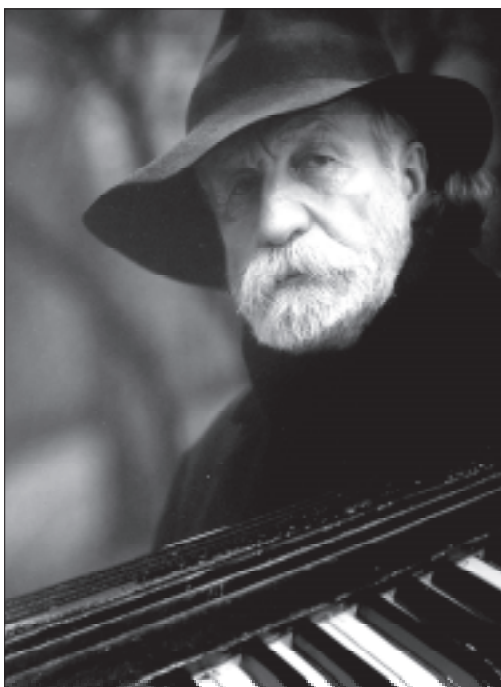
КОРОТКО ПРО УПОРЯДНИКІВ КНИГИ

Анатолій Віталійович Цимбалюк, нар. 19 серпня 1975 р. у м. Рівне – старший викладач гітари. У 1990 р. закінчив Рівненську дитячу музичну школу № 1 ім. М.В. Лисенка (кл. викладача Ю.П. Іванова), у 1994 р. – Рівненське музичне училище (кл. викл. Р.І. Бабака), у 1999 р. – Рівненський державний інститут культури (кл. викл. С.В. Рогашко). З 1993 р. – викладач гітари Рівненської дитячої музичної школи № 1 імені М.В. Лисенка, з 1999 р. – викладач-сумісник кафедри естрадної музики РДГУ. У 2002-

2005 рр. – заступник директора з координаційних питань Всеукраїнського конкурсу «Шоу-Західний регіон» (м. Рівне). З 2012 р. – член Національної всеукраїнської музичної спілки. У 2013-2015 рр. – голова постійної комісії з питань культури і духовності Громадської ради при Рівненській облдержадміністрації. З 2016 р. – завідувач відділу народних інструментів Рівненської ДМШ № 1 імені М.В. Лисенка, керівник ансамблю гітаристів «CON BRIO» та викладацького ансамблю «RESONANSE». У 2015-2021 рр. запрошувався до складу журі всеукраїнських і регіональних фестивалів-конкурсів «Ти – зірка», «Музичні акварелі», «Гітаріада». Від 2023 р. – голова Асоціації діячів гітарної музики Рівненського обласного відділення Національної всеукраїнської музичної спілки. Із 2024 р. – т. в. о. директора Рівненської ДМШ № 1.

Богдан Йосипович Столярчук, нар. 25 серпня 1947 р. в с. Дмитрівка Гоцанського р-ну Рівненської обл. – педагог, мистецтвознавець, краєзнавець, заслужений діяч мистецтв України, відмінник освіти України. У 1964 р. закінчив Рівненську дитячу музичну школу № 1, у 1970 р. – Рівненське музучилище (кл. викл. О.М. Островського), у 1976 р. – Київський інститут культури, у 1986 р. – Одеську державну консерваторію ім. А.В. Нежданової (кл. викл. Ю.М. Мироненка, В.П. Базилевич). Працював артистом оркестру Рівненського обласного музично-драматичного театру і обласної філармонії, викладачем контрабаса і бас-гітари Рівненської дитячої музичної школи № 1 ім. М. Лисенка. Професор кафедри музичного мистецтва РДГУ, керівник інструментального ансамблю традиційної народної музики «Хутірські музики».

Він є членом багатьох творчих спілок України і літературно-мистецьких премій. Б. Столярчук – автор понад 100 книг, зокрема, першого в Україні регіонального енциклопедичного довідника «Митці Рівненщини» (1997), це видання отримало диплом II ст. на Міжнародній книжковій виставці-ярмарку «Книжковий світ» (Київ, 1997), другого видання довідника «Митці Рівненщини» (2014), альманаху «Художники Рівненщини» (2008), книг про рівненських митців Валентина Колосова (2009), Миколу Годуна (2016) та Євгена Чорного (2022).

Літературно-художнє видання

Мій острів – гітара

*До 65-річчя Юрія Павловича Іванова –
викладача Рівненської ДМШ № 1
ім. М. В. Лисенка*

Дизайн обкладинки Ольга Савчин
Коректор Людмила Алконова
Комп'ютерний набір Анна Пухтаєвич
Технічний редактор Олег Борилюк-Міськов

Підп. до др. 14.04.2026.
Формат 64x80¹/₁₆.
Папір офсет.
Друк цифр.
Гарнітура Dumka.
Ум. др. арк. 5,8.
Обл. вид. арк. 5,8.
Тираж 50 прим.

Видавець Юрій Кукса
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
серія ДК № 8301 від 9 травня 2025 р.
вул. Фабрична, 8, м. Рівне, 33022;
097 42 66 444

Друк: VPM-ПОЛІГРАФ
в. Київська, 36, м. Рівне,
0362-64-21-37